

Ik heb hier in mijn hand...

Een onderzoek naar de invloed van de discussie over McCarthy op de journalistieke traditie tijdens het McCarthyisme (1950-1954)

Naam: Joep Koorndijk
Studentnummer: S1024907
Begeleider: Dhr. L. van Heumen
Masterthese Politiek en Parlement
15 mei 2019

Abstract

This thesis covers the influences on the discussion regarding a potential shift from an objective to an interpretative journalistic paradigm during McCarthyism (1950-1954). The goal of this research is to supplement the historiography about the journalistic tradition by deepening the knowledge about the foundations of the interpretative journalistic approach. This research starts by introducing the possible influence exerted by the editorials and letters in a selection of American newspapers. It continues by applying the theory of David Mindich about the principles of objective writing on a selection of articles which appeared on the front pages. The results of this research show that there was no true paradigm shift during the period of McCarthy, as some historians have previously suggested. Rather, the beginning of a gradual transition from the objective to the interpretative journalistic paradigm was slowly becoming visible in those years.

Inhoudsopgave

Abstract	2
Inleiding.....	4
McCarthy en het McCarthyisme	6
Theoretisch kader	9
Hoofdvraag	15
Bronnen en verantwoording	16
Hoofdstuk 1: De opkomst van McCarthy (1950)	18
1.1 De toespraak in Wheeling.....	18
1.2 McCarthy's 'misbruik' van het systeem.....	19
1.3 De editorials.....	21
1.4 Schiet de journalistiek tekort?	24
Hoofdstuk 2: De Army-McCarthy hearings (1954)	26
2.1 Who's to blame?	28
2.2 Discussie over journalistieke verandering blijft in de marge.....	32
Hoofdstuk 3: McCarthy op de voorpagina's.....	34
3.1 Kenmerken van de objectieve en interpretatieve methode	34
3.2 Hoe zagen voorpagina's eruit in het begin van de periode van McCarthy?.....	36
3.3 De voorpagina's aan het einde van de periode van McCarthy	38
3.4 Is er een verschil zichtbaar?.....	42
Conclusie	44
Discussie en aanbevelingen.....	46
Bibliografie	48
Literatuur.....	48
Bronnen.....	49

Inleiding

Objectivity can mean many things. In the sense of a distance from subjectivity, it is a contentious theme in professional journalism. It can be striven for, but it is rarely possible, and may not always be desirable in the face of brutality or inhumanity [...] But fairness, independence, accuracy, contextuality, transparency, protection of confidential sources and perspicacity in reporting build trust, credibility and confidence.¹

Bovenstaand citaat is afkomstig uit een UNESCO-handleiding over de werkwijze van de journalistiek. De geschiedenis van de verslaggeving wordt ook wel omschreven als de journalistieke traditie. De journalistiek kent, evenals de wetenschappelijke disciplines, belangrijke paradigma's. De twee belangrijkste paradigma's zijn de objectieve en de interpretatieve verslaggeving. De objectieve verslaggeving is als paradigma dominant geworden in het begin van de 20^e eeuw en werd vooral nageleefd in de Verenigde Staten. Enkele decennia later werd deze vorm vervangen door een andere journalistieke stroming: het interpretatieve paradigma. De verschuiving van het objectieve naar het interpretatieve paradigma is een belangrijke ontwikkeling geweest voor de journalistieke traditie, omdat dit betekende dat de journalist een functie kreeg in de maatschappij als opiniegever en expert.

Objectiviteit is het weergeven van de werkelijkheid zoals die heeft plaatsgevonden, waarbij elke vorm van waardeoordeel van de journalist achterwege moet worden gelaten. De voornaamste taak van de journalist bestaat uit het verzamelen van feitelijke gegevens van actualiteiten en deze zo neutraal mogelijk publiceren. Vanaf de jaren 20 van de twintigste eeuw was deze vorm van verslaggeving in de VS de meest gangbare. Het idee dat door de kranten werd gedeeld, was dat objectiviteit een feitelijke en accurate weergave van het nieuws kon garanderen.² Het objectieve paradigma zou tot de jaren 50 de dominante werkwijze blijven. Vanaf het midden van de jaren 50 begonnen journalisten te twijfelen aan de conventies van het objectieve paradigma.³ Een van de grootste nadelen was, dat diepte

---

¹ Julie Posetti, 'Journalism, fake news & disinformation' in: Cheryl Ireton en Julie Posetti eds., *Handbook for journalism education and training*. (Paris 2018) 24.

² Stephan A.J. Ward, *Invention of Journalism Ethics: The Path to Objectivity and Beyond* (Montreal 2004) 10.

³ James L. Aucoin, *The Evolution of American Investigative Journalism* (Missouri 2005) 51.

en context in de berichtgeving vaak ontbrak. Men ging dus op zoek naar een andere manier van verslaggeving, maar mét de waarborg om feitelijk en accuraat te blijven.

Het alternatief werd gevonden in de interpretatieve verslaggeving. Deze nieuwe vorm zou zich juist focussen op de ontbrekende diepte en context.⁴ Er werd hierbij veel waarde gehecht aan interpretatie en opinievorming. Deze overgang van werkwijze wordt omschreven als de overgang van het objectieve naar het interpretatieve paradigma.⁵

Zowel de objectieve als de interpretatieve journalistieke verslaggeving worden gekenmerkt door een eigen vorm van schrijven. Er bestaan belangrijke inhoudelijke verschillen door de toevoeging van opinievorming. Er bestaan ook verschillen tussen beide vormen van verslaggeving die terug te vinden zijn in de opmaak van journalistieke artikelen. De objectieve methode wordt vooral gekenmerkt door een stellige manier van schrijven, waarbij het presenteren van nieuws een opsomming van feitelijke gegevens betreft. Bij de interpretatieve werkwijze wordt meer uitgegaan van een kritische uiteenzetting of een beschouwing van een actueel onderwerp of gebeurtenis.

De journalistieke traditie kent geen plotselinge overgang van het objectieve naar het interpretatieve paradigma, maar een geleidelijke. Hierdoor is het onderscheid tussen beide paradigma's niet altijd goed zichtbaar en is er vaak sprake van combinaties en overlappingsen tussen het objectieve en het interpretatieve journalistiek paradigma.

Het ontbreken van duidelijk zichtbare scheidslijnen tussen de objectieve en de interpretatieve journalistiek heeft voor een groot deel te maken met de verschillende interpretaties die er van objectiviteit bestaan. Zo wordt objectiviteit omschreven als een *'essentially contested concept'*, omdat de inhoud van wat objectief is niet per definitie vastligt. Er zijn auteurs die beweren dat pure objectiviteit nooit kan worden bereikt. Objectiviteit wordt door sommige auteurs niet alleen als onmogelijk, maar ook als onwenselijk gezien, omdat objectiviteit belangrijke contextgevoelige informatie weg zou laten.⁶ Het toevoegen van een waardeoordeel aan verslaggeving is noodzakelijk om de consumenten van het nieuws te voorzien van belangrijke achtergrondinformatie. Wat door de ene partij als objectief wordt beschouwd, kan volgens een andere partij een subjectieve

---

⁴ Aucoin, *The Evolution of American Investigative Journalism*, 51.

⁵ Katherine Fink en Michael Schudson, 'The rise of contextual journalism', *Journalism* 15:1 (2004) 3-20, aldaar 5.

⁶ Marcel Broersma, 'Objectiviteit als professionele strategie. Nut en functie van een omstreden begrip' in: Jo Bardoel en Huub Wijfjes eds., *Journalistieke Cultuur in Nederland* (Amsterdam 2015) 163-181, aldaar 164-165.

opvatting zijn.⁷ Dit standpunt wordt door meer onderzoekers ingenomen: zo wordt er ook beweerd dat objectieve nieuwsopvattingen voor interpretatie vatbaar zijn en een bepaald beeld op kunnen roepen, juist door het ontbreken van een geïnterpreteerd kader.⁸ Hieruit blijkt dat objectiviteit een omstreden onderwerp is, waar geen eenduidige invulling van bestaat.

Vanaf het midden van de twintigste eeuw vormde de wrijving tussen feitelijke en interpretatieve verslaggeving onderwerp van debat binnen de journalistiek. Deze discussie viel samen met de veranderingen in het journalistieke landschap. Wanneer gevestigde media, zoals kranten en tijdschriften, worden bedreigd door nieuwe media, zoals televisie, volgt hier meestal een discussie waarin het doel van verslaggeving ter sprake komt.⁹ Is het bijvoorbeeld de taak van de journalistiek om de waarheid te achterhalen of moet de journalistiek een context schetsen waarin de burgers zelf een afweging van de feiten moet maken? Tegenwoordig lopen de spanningen tussen oude en nieuwe media weer op in het debat over de rol van de gevestigde media in een landschap gedomineerd door de *social media*.

McCarthy en het McCarthyisme

Zoals eerder genoemd, ontstonden in de jaren 50 van de vorige eeuw de eerste scheuren in het objectieve paradigma en werd er een langzame verandering van de journalistieke traditie zichtbaar.¹⁰ Deze verandering viel samen met een andere belangrijke gebeurtenis in de Amerikaanse geschiedenis, namelijk het optreden van McCarthy en de door hem geïnstigeerde periode van “Red-Baiting”.

Joseph R. McCarthy was een Amerikaanse senator van de Republikeinse partij en is vooral bekend geworden door zijn ‘jacht op de communisten’ als voorzitter van de *House Committee on Un-American Activities* (HCUA). Hij beschuldigde zowel individuen als organisaties van het hebben van communistische sympathieën en bestempelde ze als een gevaar voor de samenleving. Hij claimde dat er communisten in diverse overheidsdiensten waren geïnfilteerd en dat hij aan kon wijzen wie deze communisten waren. McCarthy wist

⁷ Broersma, ‘Objectiviteit als professionele strategie’, 165.

⁸ R. Wagenaar, ‘mythevorming door de pers. Journalistieke objectieve traditie belicht aan de hand van het McCarthyisme’, *Groniek Historisch Tijdschrift* 82 (1983) 34-39, aldaar 37. <https://rjh.ub.rug.nl/groniek/article/view/16616/14106> (12-03-2018).

⁹ David Mindich, *Just the facts. How “objectivity” came to define American journalism* (New York 1998) 2.

¹⁰ Aucoin, *The Evolution of American investigative journalism*, 83.

hierdoor veel steun te verwerven voor zijn politieke opvattingen. Ondanks de vele uitspraken die McCarthy heeft gedaan, is hij er nooit in geslaagd om communistische infiltranten te ontmaskeren.¹¹ McCarthy gebruikte zijn anticomunistische retoriek vooral voor zijn eigen politieke agenda, met als belangrijkste doel: het vergroten van zijn naamsbekendheid.¹²

In de periode 1950-1954 dreef McCarthy een wig dwars door de samenleving tussen voor- en tegenstanders van hem en zijn beweringen. De leidende rol die McCarthy in deze periode speelde en de haast religieuze ijver waarmee hij zijn doel nastreefde, heeft ervoor gezorgd dat deze periode bekend is komen te staan als het “McCarthyisme.” Het McCarthyisme was een periode in de Amerikaanse geschiedenis waarin er sprake was van een “heksenjacht” op vermeende communisten in de Amerikaanse samenleving. Het McCarthyisme is als term bedacht door de cartoonist Herbert Lawrence Block in een prent van 29 maart 1950 om McCarthy’s beschuldigende werkwijze te typeren. Block had kritiek op McCarthy omdat hij gebruik maakte van “*Smearing*” om zijn tegenstanders zwart te maken en om karaktermoord te plegen.¹³ Het McCarthyisme onder McCarthy wordt vooral gekenmerkt door de willekeur en onzorgvuldigheid van zijn beschuldigingen.¹⁴ De term McCarthyisme mag dan typerend zijn geweest voor de jaren 1950-1954, de achterliggende anticomunistische denkwijze bestond al sinds de jaren 80 van de negentiende eeuw.

De methodiek van het valselijk beschuldigen van politieke tegenstanders van het aanhangen van de communistische ideologie, teneinde de eigen populariteit te vergroten, bestond al voor het optreden van McCarthy onder de term “*Red-baiting*.” Een belangrijke politicus die gebruik maakte van deze tactiek was Richard Nixon in de districtsverkiezingen van Californië in 1946. Toen zijn tegenstander hem vroeg waarom hij deze tactiek toepaste, gaf Nixon toe dat hij wist dat zijn tegenstander geen communist was, maar dat hij gewoonweg moest winnen.¹⁵ Dit geeft aan dat McCarthy niet de ‘uitvinder’ was van de tactiek van “*Smearing*”, maar wel het meest typerende voorbeeld hiervan zou worden.¹⁶

---

¹¹ Jonathan Michaels, *McCarthyism. The realities, delusions and politics behind the 1950s Red Scare. Critical Moments in American History* (New York 2017) 3.

¹² Michaels, *McCarthyism*, 146.

¹³ Michaels, *McCarthyism*, 7.

¹⁴ Michaels, *McCarthyism*, 162.

¹⁵ Michaels, *McCarthyism*, 107-108.

¹⁶ Ellen Schrecker, *Many are the crimes. McCarthyism in America* (New York 1998) xvi-xvii.

McCarthy richtte zich vooral op de traditionele geschreven media om zijn boodschap zoveel mogelijk te laten resoneren in de Amerikaanse samenleving. Al voordat McCarthy in de openbaarheid trad met zijn beschuldigingen, had hij de reputatie van een publiciteitszoeker. Veel van de journalisten verwachtten dat hij zich met het verstrijken van de tijd wel onopvallender op zou gaan stellen.¹⁷ McCarthy zou zich door de grootschalige aandacht die hij kreeg na zijn toespraak in 1950 in Wheeling echter ontwikkelen tot een van de meest succesvolle demagogen van de twintigste eeuw, met een goed gevoel voor het genereren van media-aandacht.

McCarthy was niet alleen afhankelijk van de media; de media waren ook afhankelijk van hem. Er bestond dus een situatie van wederzijdse afhankelijkheid.¹⁸ Journalisten hebben politici nodig voor hun verhalen; zonder toegang tot politieke bronnen lopen journalisten het risico achter het net te vissen ten opzichte van concurrerende media. Politici hebben journalisten nodig om hun naamsbekendheid te vergroten. Zonder journalistieke artikelen bleven politici veelal onbekend. Het blinde vertrouwen op de integriteit van politici als belangrijkste nieuwsbron bleek een gevoelig onderdeel van de relatie tussen politici en journalisten.¹⁹ McCarthy wist handig gebruik te maken van dit vertrouwen om zijn eigen politieke ideeën te verspreiden en om zo steeds weer op de voorpagina's te verschijnen.

Naast de voorpagina's was het nieuws over McCarthy ook regelmatig terug te vinden in de opiniesectie. Dit was de plek in de krant waar vaak kritisch naar zijn beschuldigingen werd gekeken. Omdat deze secties minder werden gelezen dan de voorpagina's, bestond het verwijt dat de kranten zich te conformerend hadden opgesteld ten opzichte van McCarthy.²⁰ Door deze marginalisering van kritiek op McCarthy verweten de kranten zichzelf dat ze het succes van McCarthy zouden hebben gevoed.

McCarthy verwierf veel steun vanuit rechtsgeoriënteerde media, die, net als McCarthy zelf, hun aanvallen vooral richtten op de concurrerende media. De tegenstellingen tussen de media onderling werden door McCarthy behoorlijk aangedikt. Zo leunde hij op de kranten die welwillend over hem schreven en begon hij kranten en persbureaus aan te

---

¹⁷ Donald. A. Ritchie, *Reporting from Washington. The history of the Washington press corps* (New York 2005) 76.

¹⁸ Daniel P. Moynihan, 'Commentary. The Presidency and the press', 41.

<https://www.commentarymagazine.com/articles/the-presidency-the-press/> (geraadpleegd op 13 mei 2019)

¹⁹ Susan J. Douglas, 'Mass media: From 1945 to the present' in: J.C. Agnew en R. Rosenzweig eds. *A Companion to post-1945 America* (Oxford 2002) 84.

²⁰ Julie B. Lane, 'Murrow Edward R. and the McCarthy era' in: Stephen L. Vaugh ed., *Encyclopedia of American Journalism* (New York 2008) 314.

vallen die zich kritisch over hem uitlieten.²¹ Ondanks deze soms vijandige houding van McCarthy tegenover kritische media, zou intensief contact tussen de senator en journalisten een belangrijke factor voor het succes van het McCarthyisme vormen.

Naast de tactiek van McCarthy om de pers selectief aan te vallen, om zo het wantrouwen in de samenleving tegen de gevestigde media te voeden, richtte McCarthy zijn kritiek ook op de regering. Tijdens de periode van de Koude Oorlog kreeg de toenmalige Democratische regering het verwijt, zich veel te zachtvaardig op te stellen tegen het communisme. McCarthy haakte in op deze onvrede, door te beweren dat de overheid geen effectief beleid kon voeren, omdat het besluitvormingsproces werd tegengehouden door “de liberalen.”²² Deze tactiek maakte McCarthy populair onder burgers die ontevreden waren over de huidige regering.

McCarthy verwierf in Amerika, ondanks het uitblijven van gefundeerd bewijs dat er communisten werkzaam waren bij de overheid, markant veel aandacht van de gevestigde media. Journalisten, die jaren later hierover werden geïnterviewd, vonden de hoeveelheid aandacht die McCarthy kreeg onverklaarbaar. Zij omschreven de buitenproportionele aandacht die aan hem werd besteed als een belangrijke oorzaak voor de ontwikkeling van het interpretatieve journalistieke paradigma.²³ Dit maakt het optreden van McCarthy zelf en de opvallende invloed van het McCarthyisme op de ontwikkeling van het interpretatief paradigma interessant als onderwerp voor onderzoek.

Theoretisch kader

De wetenschappelijke literatuur over zowel het McCarthyisme als over de journalistieke traditie is bijzonder talrijk en ook wat betreft tijdspanne erg uitgebreid. Vanaf de twintigste eeuw verschenen er regelmatig werken die óf een nieuwe visie over het McCarthyisme introduceerden, óf zich opnieuw over de journalistieke traditie bogen. Gedurende de tijd zijn er meerdere werken verschenen die van bijzonder belang voor de historiografie van de betreffende onderwerpen zijn geweest. In deze paragraaf zal een overzicht van de belangrijkste literatuur over beide onderwerpen worden gegeven, alsmede

---

²¹ Edward Alwood, *Dark days in the newsroom. McCarthyism aimed at the press* (Philadelphia 2007) 68.

²² Ritchie, *Reporting from Washington*, 70-71.

²³ Edwin R. Bayley, *Joe McCarthy and the press* (Wisconsin 1981) 86.

een korte uiteenzetting waarom deze werken zoveel invloed hebben (gehad) binnen hun betreffend vakgebied.

Een goed beginpunt is David Mindich, die met zijn werk *Just the facts* misschien wel het meest invloedrijke onderzoek naar de ontstaansgeschiedenis van het objectieve journalistieke paradigma als dominante vorm van verslaggeving heeft beschreven. Een van zijn belangrijkste en nog steeds relevante conclusies is de nuancering dat objectiviteit als begrip binnen de journalistiek geen vastomlijnd begrip is.²⁴ Ook bood Mindich een methodiek om de objectiviteit zichtbaar te maken in de verslaggeving door het introduceren van concepten als *inverted pyramid*, *detachment* en *non-partisanship*.²⁵ Met het concept van *inverted pyramid* wordt het plaatsen van alle belangrijke feitelijke informatie in het eerste deel van een artikel bedoeld. *Detachment* en *non-partisanship* doelen op het vrij zijn van waardeoordelen van de verslaggeving. Omdat Mindichs benaderingswijze nog steeds wordt gehanteerd om een objectieve werkwijze te herkennen, kan zijn werk als een sleutelpublicatie omtrent de journalistieke traditie worden beschouwd.

Naast Mindich bestaan er meer auteurs die ervan uitgaan dat de objectiviteit niet als een vastomlijnd begrip kan worden beschreven. Zo stelt Marcel Broersma dat objectiviteit als journalistieke norm juist is bedacht om de waarheid zo dicht mogelijk te kunnen benaderen, maar dat echte objectiviteit een onhaalbaar principe blijft.²⁶ Volgens Broersma dient de objectieve vorm van verslaggeving vooral het doel om journalisten een zekere legitimiteit en autoriteit op het gebied van verslaggeving te geven.²⁷ Het gebruik van de objectieve methode als een middel voor journalisten om legitimiteit te verwerven, wordt gedeeld door Mark Deuze. Ook hij stelt dat objectiviteit juist een noodzakelijk concept is om de legitimiteit van de journalistiek te kunnen waarborgen.²⁸ Dat er nog geen consensus over de rol van de objectieve methode is bereikt, heeft uiteraard ook te maken met het ontbreken van de erkenning van de journalistiek als een wetenschappelijke discipline.²⁹

In tegenstelling tot het objectieve paradigma, is de literatuur rondom het interpretatieve paradigma vaak recenter verschenen. In deze literatuur wordt vaker gebruik

---

²⁴ Mindich, *Just the facts*, 1.

²⁵ Mindich, *Just the facts*, 8.

²⁶ Broersma, 'Objectiviteit als professionele strategie', 163.

²⁷ Broersma, 'Objectiviteit als professionele strategie', 183-164.

²⁸ Mark Deuze, 'What is journalism? Professional identity and ideology of journalists reconsidered', *Journalism* 6:4 (2005) 442-464, aldaar 446-447.

²⁹ Deuze, 'What is journalism?', 443.

gemaakt van statistische modellen. Esser en Umbricht hebben bijvoorbeeld door middel van statistisch onderzoek de opkomst van het interpretatieve paradigma in kaart gebracht. In hun onderzoek tonen ze aan dat de verschuiving van het objectieve naar het interpretatieve paradigma zich vooral in de jaren 1960-1970 heeft voorgedaan. Verder beargumenteren ze dat de ontwikkeling van de journalistiek ook kan worden omschreven als de Europeanisering van de media. Esser en Umbricht zijn van mening dat er een correlatie bestaat tussen deze verschuiving en politieke dilemma's zoals de Vietnamoorlog.³⁰ Zij zien het McCarthyisme als oorsprong van de verschuiving van het objectieve naar het interpretatieve paradigma.

Evenals Esser en Umbricht trekken ook Fink en Schudson de conclusie dat de werdegang van de interpretatieve journalistiek zich vooral in de jaren 60 en 70 heeft voltrokken. Fink en Schudson brengen met het introduceren van de term 'contextuele verslaggeving' een verfijning aan in de historiografie van de journalistieke traditie. Door de nadruk op de context van de berichtgeving te leggen, verplaatsen zij de focus van de feitelijke inhoud naar het grotere geheel.³¹

De Groningse hoogleraar Rob Wagenaar is echter van mening dat de belangrijkste verandering zich wel degelijk in de jaren 50 heeft voorgedaan. Wagenaar stelt dat journalisten er al tijdens McCarthy's periode achter kwamen, dat de objectieve verslaggeving tot een vertekend beeld van het nieuws leidde. Omdat de toepassing van hoor en wederhoor ontbrak, zou de interpretatieve journalistiek de oplossing voor dit probleem zijn geweest. Volgens Wagenaar werd het interpretatief paradigma als een opvolging van het objectiviteitsregime gezien en kon dit worden omschreven als een 'revolutie in de journalistieke traditie.'³² Uit de literatuur over de journalistieke traditie blijkt dat de verandering van het objectieve naar het interpretatieve paradigma door sommige auteurs niet in het tijdperk van McCarthy wordt gezocht, maar erna. De auteurs die wel een rol voor het McCarthyisme zien weggelegd voor de verandering van het journalistiek paradigma, noemen deze slechts marginaal.

---

³⁰ Frank Esser en Andrea Umbricht, 'The Evolution of objective and interpretative journalism in the Western press. Comparing six news systems since the 1960s', *Journalism & Mass Communication Quarterly* 91:2 (2014) 229-249, aldaar 232.

³¹ Fink en Schudson, 'The rise of contextual journalism', 10.

³² Wagenaar, 'Mythvorming door de pers', 36.

Naast de journalistieke traditie is het ook belangrijk om publicaties over het McCarthyisme op een rijtje te zetten. Er zijn meerdere invloedrijke werken verschenen die zich over het fenomeen van het McCarthyisme hebben gebogen. In het werk van Jonathan Michaels wordt een wetenschappelijke discussie over de verschillende interpretaties die er over het McCarthyisme bestaan en het actuele debat wat hieruit voortkwam, uiteengezet. Centraal in deze discussie staan twee stromingen tegenover elkaar. De eerste vraagt zich af of het McCarthyisme van de jaren 50 als een exces van de verschillende “Red Scares” moet worden gezien, waarbij er wel degelijk een reële dreiging van communistische infiltratie bestond. De tweede stroming zegt dat het McCarthyisme vooral als een losstaand fenomeen moet worden beschouwd, waarbij het gevaar van infiltratie marginaal was en het fenomeen vooral een politiek machtsspel betrof.³³ Een andere belangrijke opmerking van Michaels is dat het McCarthyisme als fenomeen een langere traditie kende dan de vier jaren waarin het begrip zijn naam had gekregen. Hij ziet de wortels van het McCarthyisme al in 1870 ontstaan met de strijd tussen arbeiders en hun werkgevers om meer sociale zekerheden.³⁴

Een andere auteur die van mening is dat het McCarthyisme niet tot het optreden van McCarthy zelf werd beperkt, is Ellen Schrecker. Schrecker kan door haar vele publicaties als een autoriteit op het gebied van de geschiedenis van het McCarthyisme worden beschouwd. In *Many are the crimes: McCarthyism in America* legt Schrecker de wortels van het McCarthyisme op een zeer gedetailleerde wijze bloot. Net als Michaels komt zij tot de conclusie dat het McCarthyisme een lange ontstaansgeschiedenis heeft. Ook positioneert zij zich tegen de veronderstelling dat er in de jaren 50 nog sprake was van een interne communistische dreiging in de Verenigde Staten. De Amerikaanse communistische stroming was tegen het einde van de jaren 40 al geen reële machtsfactor meer.³⁵

Een van de belangrijkste auteurs die zich specifiek over de relatie tussen McCarthy en de journalistiek heeft gebogen, is Edwin Bayley. Hij schetst in zijn werk *Joe McCarthy and the press* een uniek beeld van McCarthy en hoe hij te werk ging ten opzichte van de media. Het werk van Bayley heeft de tand des tijds doorstaan vanwege de vernieuwende wijze waarop hij de effecten van het McCarthyisme op de media aan het licht heeft gebracht. Door vooral gebruik te maken van interviews met voormalige journalisten, heeft hij het

---

³³ Michaels, *McCarthyism*, 11.

³⁴ Michaels, *McCarthyism*, 19.

³⁵ Schrecker, *Many are the crimes*, xi.

persoonlijke karakter van het McCarthyisme bloot weten te leggen. Volgens Bayley was het voor het eerst dat een politicus zijn pijlen zo specifiek op de pers had gericht.³⁶ Zijn interviews maakten op pijnlijke wijze duidelijk dat het McCarthyisme was gericht op het onschadelijk maken van politieke tegenstanders en critici en niet het daadwerkelijk ontmaskeren van communisten.

Het persoonlijke karakter van de geschiedschrijving van de journalistieke traditie en het McCarthyisme speelt een belangrijke rol. Dit blijkt ook uit het werk van Lawrence N. Strout. Strout beschrijft in zijn *Covering McCarthyism* hoe het Amerikaanse dagblad de *Christian Science Monitor* tijdens het McCarthyisme functioneerde. In zijn onderzoek wordt ook de nadruk gelegd op de persoonlijke ervaringen van journalisten die er destijds werkzaam waren. In het werk van Strout komt ook naar voren dat de discussies over de gewenste vorm van journalistiek grotendeels werd gedreven door persoonlijke overtuigingen.³⁷ Er worden dan ook geen algemene conclusies over de ontwikkelingen van de journalistieke traditie als geheel getrokken.

Naast Bayley focust ook Edward Alwood zich in zijn *Dark Days in the Newsroom: McCarthyism Aimed at the Press* op de gevaren voor de pers die het McCarthyisme inhield. Evenals Bayley komt Alwood tot de conclusie dat het McCarthyisme heeft aangetoond dat de pers gevoelig bleek voor beïnvloeding door de overheid.³⁸ Bayley ziet de periode van McCarthy en het daaruit voortvloeiende anticommunisme vooral als een persoonlijke vendetta van een politicus. Alwood toont vooral aan wat de gevolgen voor de vrijheid van meningsuiting van de pers kunnen zijn, als een overheidsinstantie zich hiermee gaat bemoeien.

Er zijn diverse standpunten van de auteurs over de vraag wanneer de verschuiving van het objectieve naar het interpretatieve paradigma uiteindelijk heeft plaatsgevonden. Volgens sommigen vindt deze verschuiving plaats in de jaren 50 tot 70 van de vorige eeuw. In deze periode kwam het objectief paradigma ter discussie te staan, omdat verslaggevers te veel waarde zouden hechten aan officiële bronnen en zich te veel zouden schikken naar

---

³⁶ Bayley, *Joe McCarthy and the press*, 217.

³⁷ Lawrence N. Strout, *Covering McCarthyism. How the Christian Science Monitor handled Joseph R. McCarthy, 1950-1954* (Westport 1999) 147-148.

³⁸ Alwood, *Dark days in the newsroom*, 4.

gevestigde instanties.³⁹ Door andere auteurs wordt juist beweerd dat de jaren 50 in het bijzonder belangrijk waren voor de verandering van het journalistiek paradigma.

Daarnaast bestaan er ook meerdere opvattingen over hoe de journalistieke traditie door het McCarthyisme is veranderd. Auteurs als Strout, Bayley en Wagenaar zijn van mening dat het optreden van McCarthy wel degelijk de journalistieke traditie heeft beïnvloed. Zo stelt Wagenaar in zijn artikel dat al vanaf de eerste optredens van McCarthy werd gediscussieerd over nieuwe vormen van journalistiek en dat dit in 1954 de doorslag gaf om over te stappen op de interpretatieve methode.⁴⁰ Ook zouden volgens sommige auteurs veel kranten zijn overgeschakeld naar een interpretatieve schrijfwijze, zodat journalisten het McCarthyisme juist van meer context konden voorzien.⁴¹ Bayley is onder andere van mening dat McCarthy uiteindelijk een halt werd toegeroepen door de opkomende journalistieke critici. Hij gaf aan dat het idee van interpretatieve verslaggeving al sinds de toespraak in Wheeling bestond, maar dat het in de praktijk nog niet werd toegepast. Volgens deze groep auteurs is het optreden van McCarthy en zijn persoonlijke aanvallen te beschrijven als een belangrijke factor in de verschuiving van de journalistieke traditie.

Aan de andere kant is er ook een groep van auteurs te zien, die van mening is dat het McCarthyisme geen of zeer weinig invloed heeft gehad op de verandering van de journalistieke traditie. Hieronder kunnen auteurs als Schrecker, Esser en Umbricht en Michaels worden verstaan. In hun werken tonen zij vooral aan dat McCarthy wel een belangrijke rol in de Amerikaanse geschiedenis heeft gespeeld, maar dat die niet per se doorslaggevend is geweest in de journalistiek.

Wanneer de verschillende artikelen met elkaar worden vergeleken, valt het volgende op. Ten eerste is er consensus over de reikwijdte van het McCarthyisme: deze beperkte zich niet tot de jaren 50 waarin de senator actief was. Ten tweede wordt zichtbaar dat het optreden van McCarthy vooral als een politiek machtsspel kan worden omschreven. Ten derde is er een correlatie zichtbaar tussen het McCarthyisme en veranderingen in de journalistieke traditie. Hoe groot deze correlatie precies was, is niet altijd even duidelijk. Er zijn auteurs die beweren dat het McCarthyisme als fenomeen slechts een marginale rol heeft gespeeld in de ontwikkeling van de journalistieke traditie. Anderzijds zijn er ook auteurs die

---

³⁹ Esser en Umbricht, 'The evolution of objective and interpretative journalism in the Western press', 232.

⁴⁰ Wagenaar, 'Mythvorming door de pers', 36.

⁴¹ David R. Davies, *The postwar decline of American newspapers, 1945-1965. The history of American journalism* (Westport 2006) 45.

stellig zijn in hun aannames dat met name het optreden van McCarthy voor een wezenlijke verandering in het journalistiek paradigma heeft gezorgd.

Hoofdvraag

Het bestaan van diverse opvattingen over het aandeel van McCarthy in de veranderingen van het journalistiek paradigma komt in de literatuur zelf weinig aan bod. De vraag of McCarthy van invloed is geweest op de journalistieke traditie leidt tot de ontdekking van een wetenschappelijk hiaat. Om dit hiaat te kunnen onderzoeken is er een concrete onderzoeksvraag geformuleerd. De onderzoeksvraag die in deze scriptie dan ook centraal zal staan, luidt als volgt: *“Wat was de invloed van McCarthy op het ontstaan van een nieuw journalistiek paradigma, bekeken vanuit de discussie die werd gevoerd in de gevestigde Amerikaanse kranten over het McCarthyisme (1950-1954)?”*

Een onderzoek naar de invloed van McCarthy op de journalistieke traditie roept de vraag op waarom juist deze casus dient te worden onderzocht. Het is belangrijk om de relatie tussen McCarthy en de pers niet te onderschatten. Uit opvattingen van journalisten en redacteurs blijkt hoe groot de invloed van McCarthy op de nieuwsvoorziening was. Zo schreef de *New York Times*: *“It is the senator who “makes” the news; The Times merely prints it as a public service.”*⁴² Deze opmerking, dat McCarthy nieuws creëerde, geeft aan hoe groot de invloed van het objectieve gedachtegoed eigenlijk was. De *Wall Street Journal* schreef hierover: *“The press was so hypnotized by the name of Senator McCarthy that once it had been mentioned, however casually and in whatever connection, that mention was seized upon and blown up beyond any sensible proportions.”*⁴³ Het besef bestond dus ook destijds al onder journalisten dat hun genormaliseerde werkwijze niet langer functioneerde en aangepast diende te worden.

Het voornaamste probleem, dat volgens Mindich al vanaf het begin van de objectiviteit bestond, was dat verslaggevers niet in een vacuüm werkten.⁴⁴ Tijdens de periode van McCarthy zijn journalisten erachter gekomen dat een te strikte scheiding van feiten en opinie ervoor kan zorgen dat belangrijke contextuele informatie niet door het publiek wordt opgepikt.

---

⁴² Ethel W. Richards, ‘News of Senator McCarthy’, *The New York Times* (19 juni 1953).

⁴³ ‘Senator McCarthy and the Press’, *Wall Street Journal* (29 juli 1953).

⁴⁴ Mindich, *Just the facts*, 133.

Tegenwoordig ligt de journalistiek wederom onder vuur en wordt er vaak verweten dat de media 'links-liberaal' zijn en partijdigheid boven feitelijke verslaggeving stelt. Er is een overeenkomst zichtbaar tussen de wijze waarop de discussie over de media tijdens McCarthy en zoals die nu weer wordt gevoerd. Net als nu kan het uiten van kritiek op McCarthy vrij eenvoudig worden afgedaan worden als anti-Amerikaans.⁴⁵ Een onderzoek als dit zou kunnen aantonen dat partijdigheid in de media eigenlijk altijd aanwezig was, waarschijnlijk is en mogelijk ook zal zijn. Daarnaast kan dit onderzoek helpen aantonen hoe journalisten hier in het verleden op een verantwoordelijke wijze mee om zijn gegaan.

Bronnen en verantwoording

Om een onderzoek naar de invloed van de discussie over de invloed van McCarthy op het journalistiek paradigma effectief uit te kunnen voeren, is het belangrijk om een goede selectie van bronnen te maken. Het waren vooral journalisten die zich in de twintigste eeuw bezighielden met het vraagstuk van de journalistieke traditie. Hierdoor is het vanzelfsprekend om een bronnenonderzoek te verrichten naar het medium waar journalisten hun bevindingen deelden: de kranten. Kranten vormen belangrijke primaire bronnen om de aanwezigheid en het verloop van een eventuele discussie over de journalistieke traditie te onderzoeken.

Voor dit onderzoek zal er vooral worden gekeken naar de gevestigde Amerikaanse geschreven media van de jaren 50 van de twintigste eeuw. In de Verenigde Staten bestaat een aantal kranten met een hoge mate van professionaliteit en aanzien. De geschiedenis van deze kranten gaat vaak terug tot ver vóór McCarthy, waardoor ze een duidelijke eigen visie hebben ontwikkeld en zich vaker kritischer op durfden te stellen dan kleinere nieuwsbronnen. Een lange geschiedenis, een eigen journalistieke staf en landelijke dekking zorgen ervoor dat een aantal kranten bij uitstek geschikt is als bronnenmateriaal voor het onderzoek. Dit zijn de *Washington Post* en de *New York Times*. Door deze kranten te gebruiken, bestaat er een representatief beeld van de ontwikkelingen van de journalistieke traditie binnen de Amerikaanse gevestigde media.

Kranten hadden voor opinie en commentaar, net als nu, een aparte sectie ingericht. In deze opiniesectie kwam de discussie over de journalistieke traditie het duidelijkst naar

---

⁴⁵ Alwood, *Dark days in the newsroom*, xi.

voren. Veel literatuur over de journalistiek in de jaren 50 beroept zich op interviews met journalisten. Dit geeft een goed beeld van hoe journalisten achteraf op de periode terugkijken, maar het laat hun gedachtegangen in die tijd zelf grotendeels buiten beschouwing. Opiniestukken laten deze gedachtegangen wel duidelijk naar voren komen. Het gebruik van de opiniestukken is tot nu toe een onderbelichte methode gebleven in de wetenschappelijke literatuur over de verandering van de journalistieke traditie.

Om de benodigde informatie uit de bronnen te kunnen halen, moet de inhoud van de bronnen op de aanwezigheid van een discussie worden onderzocht. Om een eventuele aanwezigheid van discussie over de journalistieke traditie aan te kunnen tonen, zullen de opiniestukken van diverse kranten tegenover elkaar worden gezet om zo de overeenkomsten en verschillen in opvattingen over zowel McCarthy als over de journalistieke werkwijze in kaart te brengen. Er zal dus gebruik gemaakt worden van comparatief bronnenonderzoek.

Het onderzoek heeft een thematische indeling. In het eerste hoofdstuk zal de gevoerde discussie in de kranten over de *Wheeling Speech* van McCarthy in 1950 uiteengezet worden; dat is het eerste thema. Vervolgens zal in het tweede hoofdstuk nader in worden gegaan op de discussie in de kranten over de aangespannen rechtszaak tegen McCarthy door het leger, de zogenaamde *Army-McCarthy hearings* van 1954. Ten derde zal Mindichs beschrijving van objectieve verslaggeving worden gebruikt om de voorpagina's aan het begin en het einde van McCarthy's periode met elkaar te vergelijken. Zo wordt het mogelijk om te onderzoeken of er in 1950 een zichtbare andere schrijfstijl werd toegepast dan in 1954. Zodanig zal er worden gekeken of er sprake was van een verandering van een objectieve naar een interpretatieve werkwijze van journalisten. Tenslotte zal er in de conclusie een antwoord worden geformuleerd op de vraag, of er sprake was van een discussie in de kranten over de journalistieke traditie tijdens het McCarthyisme en of deze discussie invloed had op de verschuiving van het objectieve naar het interpretatieve journalistieke paradigma.

Hoofdstuk 1: De opkomst van McCarthy (1950)

1.1 De toespraak in Wheeling

Zoals in de inleiding reeds is aangegeven, is er in dit onderzoek gekozen voor een thematische benadering. Het eerste thema betreft de toespraak van McCarthy in Wheeling en de discussie die daarover ontstond in de media.

McCarthy sprak op 9 februari 1950 in Wheeling, West-Virginia, tijdens een bijeenkomst van de *Republican Women's Club*. Zijn toespraak ging voornamelijk over de algemene strijd tussen het atheïstisch communisme en de christelijke democratie. Tijdens deze toespraak deed hij een uitspraak, waarmee hij later veel bekendheid kreeg en die bovendien de aanleiding vormt voor de discussie in de kranten. Hij zei: *"I have here in my hand a list of 205 . . . a list of names that were made known to the Secretary of State as being members of the Communist Party and who nevertheless are still working and shaping policy in the State Department."*^{46 47}

Een journalist van de lokale krant in Wheeling die in opdracht van zijn redacteur Normany Yost McCarthy interviewde, kreeg te horen dat het niet ging om 205, maar om 194 communisten in het *State Department*. Toen Yost McCarthy om opheldering vroeg, antwoordde hij: "194! 294! 394! What's the difference? They're there!"⁴⁸ Voor McCarthy leek dus niet het aantal belangrijk te zijn, maar de overtuiging dát er communisten werkzaam waren bij een overheidsinstantie. Dat hij het niet zo nauw nam met het aantal, blijkt ook wanneer hij het cijfer in een verslag van de 81e Senaatscongres bijstelde naar 57.⁴⁹

De impliciete bewering van McCarthy dat leden van de communistische partij en werkzaam bij Buitenlandse Zaken een veiligheidsrisico vormden, baseerde hij op een onderzoek uit 1946.⁵⁰ Uit dat onderzoek bleek inderdaad, dat er twijfels waren over de integriteit van een aantal leden van de State Department. Dit was echter niet op basis van hun partijlidmaatschap, maar op grond van uiteenlopende factoren die gezien werden als veiligheidsrisico's.

⁴⁶ 'Enemies from Within': Senator Joseph R. McCarthy's Accusations of Disloyalty, *History Matters. The U.S. Survey course on the web*. <http://historymatters.gmu.edu/d/6456> (24 april 2019).

⁴⁷ Er bestaat nog steeds discussie over de vraag of dit de originele tekst was die McCarthy gebruikte, of dat het de variant was waar hij sprak over 57 medewerkers.

⁴⁸ Michaels, *'Critical Moments in History'*, 150.

⁴⁹ 'McCarty Insists Truman Oust Reds. 57 Communists Still Are on Job at State Department Despite Loyalty List, Senator says', *The New York Times* (12 februari 1950).

⁵⁰ Alwood, *Dark days in the newsroom*, 5.

McCarthy zorgde door deze manier van handelen voor een probleem. Een van de pijlers waarop de objectieve journalistiek was gebaseerd, was namelijk de onbetwistbare, betrouwbare en valide informatieverstrekking door politici. Zo konden journalisten uitspraken van politici – de bronnen van hun verhalen – als feiten in hun verslaggeving gebruiken, zonder hoor en wederhoor toe te passen. McCarthy ondermijnde dit belangrijke onderliggende principe volledig. Onder andere hierdoor wordt hij gezien als een van de machtigste en tegelijk meest controversiële politici van die tijd.⁵¹

1.2 McCarthy's 'misbruik' van het systeem

De wijze waarop de kranten het nieuws over McCarthy verspreidden, verliep volgens een vast patroon. Het principe van nieuwsvergaring is vanaf de 20^e eeuw vrijwel niet aan verandering onderhevig geweest. Veel kranten maakten, net als nu, gebruik van externe persbureaus om belangrijk nieuws te verzamelen. In de VS van de jaren 50 werden deze persbureaus de '*wire services*' genoemd. De *wire services* verzorgden voor veel kranten ook de berichtgeving over McCarthy. Deze berichten werden vaak als columns of, wanneer ze publiciteit op zouden leveren, als voorpagina-artikelen in de kranten geplaatst.

De berichten die deze bureaus produceerden, moesten zowel door links- als rechtsgeoriënteerde kranten kunnen worden gebruikt. Een nadeel hiervan was, dat vaak de politieke context ontbrak. De bureaus waren namelijk bang dat kranten anders hun berichten niet wilden gebruiken. Dit probleem kwam naar voren in een interview van Bayley met Marvin Arrowsmith, die in de jaren 50 beginnend journalist was. Arrowsmith vertelde dat de journalisten van *wire services* vastzaten aan de wensen van de journalistieke markt. Wanneer zij een politieke kleur of duidelijk interpretatief waardeoordeel aan hun berichtgeving zouden verbinden, zou dit zeer waarschijnlijk nadelige gevolgen hebben voor de vraag naar hun verslagen. De persbureaus waren zich doorgaans wel bewust van deze precare relatie.⁵²

McCarthy maakte dankbaar gebruik van de gevoelde noodzaak van persbureaus om objectief nieuws te verstrekken. In de bewoording van William Theis, hoofd van de *International News Service Senate Staff* destijds: "*All three wire services were so goddamn objective that McCarthy got away with everything, bamboozling the editors and the public. It*

---

⁵¹ Alwood, *Dark days in the newsroom*, 153.

⁵² Bayley, *Joe McCarthy and the Press*, 67.

was a sad period in American journalism."⁵³ Hier wordt duidelijk gemaakt dat McCarthy zijn berichten aan de persbureaus zo wist in te kleden dat er geen inhoudelijke controle op de berichten kon worden toegepast. Bovendien geloofden veel uitgevers en redacties van kranten destijds niet dat McCarthy zijn beschuldigingen zou verzinnen.⁵⁴ De neiging van de kranten om uitlatingen van McCarthy te publiceren zonder deze op legitimiteit te controleren, was volgens Theis een groot probleem van de journalistiek destijds.

Achteraf is gebleken dat veel lezers van kranten in de eerste maanden na de speech van McCarthy in Wheeling nogal slecht of verkeerd geïnformeerd waren over de exacte inhoud van de beschuldigingen die McCarthy richtte aan het *State Department*.⁵⁵ De strikte scheiding tussen voorpagina's, columns en editorials zorgde ervoor dat de uitspraken van de senator met name in de eerste pagina's breed werden uitgemeten.⁵⁶ De diepere analyses werden vaak verschoven naar de editorials achterin de kranten en die werden minder gelezen dan het voorpaginanieuws. Het gevolg van de scheiding van 'feiten' en analyse zorgde ervoor dat vooral de beschuldiging bleef hangen bij lezers. Omdat dit keer op keer werd herhaald in de kranten, wist McCarthy steeds meer geloofwaardigheid te verwerven.⁵⁷

Naast de persbureaus hadden ook de journalisten zelf een aandeel in het vergroten van het succes van McCarthy. Journalisten hadden, volgens de broers Alsop en Alsop, een belangrijke taak door hun functie als vertegenwoordigers van de publieke opinie.⁵⁸ Bovendien vervulde de journalist ook een rol als zakenman, door steeds op zoek te gaan naar verhalen die de meeste publiciteit op zouden leveren, wat de omzet van de krant weer ten goede kwam. Een goede journalist zou naar een eerlijk evenwicht tussen beide taken streven. Kranten fungeerden in het Amerikaans democratisch systeem als een belangrijke waakhond van de publieke opinie.⁵⁹ Een van de voorwaarden hiervoor was dat journalisten zoveel mogelijk hoor en wederhoor toe dienden te passen om een gebalanceerde verslaggeving te kunnen garanderen. Journalisten vervulden een belangrijke taak als intermediair tussen de politiek en de rest van de samenleving door berichtgevingen over en weer op een begrijpelijke wijze te presenteren. Politici kunnen pas een geschikt beleid

---

⁵³ Bayley, *Joe McCarthy and the Press*, 67.

⁵⁴ Bayley, *Joe McCarthy and the press*, 68.

⁵⁵ Bayley, *Joe McCarthy and the Press*, 63.

⁵⁶ Donald A. Ritchie, *Reporting From Washington: The History of the Washington Press Corps* (Oxford 2005) 83.

⁵⁷ Bayley, *Joe McCarthy and the Press*, 63.

⁵⁸ Joseph and Steward Alsop, *The Reporter's Trade* (New York 1958), 12.

⁵⁹ Martin Conboy, *Journalism: A Critical History* (Londen 2004) 120.

uitvoeren, wanneer de bevolking weet wat er speelt. Het is dan ook niet verwonderlijk dat journalisten en politici vaak met elkaar in aanraking komen en elkaar proberen te beïnvloeden.⁶⁰

McCarthy was er al vanaf het begin van zijn carrière op gebrand om het journalistieke evenwicht uit balans te brengen en de rol van de journalist ondergeschikt te stellen aan die van hemzelf in het verspreiden van nieuws over hemzelf. Een van de voornaamste problemen waar journalisten tegenaan liepen, waren de constante deadlines.⁶¹ De druk die op journalisten rustte, vereiste dat er meer aandacht aan snelheid dan aan diepte werd besteed. McCarthy wist hier heel handig op in te spelen door zijn berichten vaak vlak voor het verstrijken van de deadlines van de persbureaus te verspreiden. Hierdoor wist hij meerdere malen maximale publiciteit te krijgen voor zijn kant van het verhaal.⁶² Veel kranten gaven zich over aan de druk van de deadlines en publiceerden berichten over McCarthy vaak zonder op zoek te gaan naar eventuele tegengeluiden.

1.3 De editorials

In de vorige paragrafen is de situatie geschetst waarin McCarthy zijn uitspraken naar buiten bracht en wat de gevolgen hiervan voor zijn populariteit waren. McCarthy hield zijn toespraak in Wheeling, waarmee hij een 'podium' voor zichzelf creëerde in de media. De publiciteit waar hij naar op zoek was, werd hem tevens vanuit de media aangereikt. Achteraf is veel kritiek verschenen op de rol die de media hadden in het creëren van de publiciteit waar McCarthy naar zocht. Als verweer hiertegen werd beweerd dat het niet zozeer de schuld van de media was, maar dat het lag aan het gegeven dat McCarthy misbruik maakte van zijn positie als politicus om een podium te krijgen. Er wordt geopperd dat de media zich wel degelijk realiseerden dat er een probleem was, maar dat ze hier geen antwoord op wisten te vinden.

In dit hoofdstuk zal worden onderzocht of er in de editorials van de kranten destijds kritisch werd gereflecteerd op de eigen rol van de journalistiek. Ook zal worden gekeken of de vraag destijds al werd gesteld of McCarthy niet te veel media-aandacht kreeg. Om hier een antwoord op te kunnen geven, zullen diverse editorials worden gebruikt die naar aanleiding van de toespraak van McCarthy in Wheeling zijn verschenen. Er zal worden

---

⁶⁰ Alsop en Alsop, *The Reporters Trade*, 18.

⁶¹ Ritchie, *Reporting From Washington*, 111.

⁶² Bayley, *Joe McCarthy and the press*, 184.

gekeken of er in deze stukken een discussie bestond over de manier waarop de journalistiek met McCarthy omging.

Vanaf 12 februari 1950 wist McCarthy in grote dagbladen als de *Washington Post* en de *New York Times* een prominente plek in te nemen. De aangewezen plek voor de discussie over McCarthy waren de opiniesecties, waar de kranten kritiek konden leveren op de legitimiteit van McCarthy's beschuldigingen. Zo verscheen er op 14 februari 1950 een opiniestuk in de *Washington Post*, waarin de legitimiteit van McCarthy's speech in Wheeling in twijfel werd getrokken. In dit opiniestuk werd onder andere uiteengezet dat de cijfers die McCarthy noemde niet klopten of steeds veranderden. Door McCarthy's 'bewijs' van de hand te doen als gebakken lucht, liet de auteur doorschemeren dat de *Washington Post* toen al weinig vertrouwen had in de legitimiteit van McCarthy.⁶³

Vrijwel alle editorials blijven zich in de eerste weken na de toespraak in Wheeling richten op McCarthy zelf of op de 'bewijzen' die hij gebruikte. Op 18 februari onderzocht opinieschrijver Drew Pearson in de *Washington Post* de geschiedenis van McCarthy's beschuldigingen. Pearson kwam al snel tot de conclusie dat de lijst inaccuraat was en dat het plegen van karaktermoord door mensen van communisme te beschuldigen al eerder zonder succes was gebruikt door andere politici.⁶⁴ Pearson probeerde hiermee aan te geven dat McCarthy niet uniek was in de manier waarop hij het anticommunistische sentiment probeerde te gebruiken voor zijn eigen politiek gewin. Tevens waarschuwde Pearson ervoor dat figuren als McCarthy er niet voor terug zouden deinzen om politieke tegenstanders en onschuldige omstanders slachtoffers te laten worden van zijn anticommunistische retoriek.

In de *New York Times* verscheen op 22 februari 1950 een opiniestuk over de beschuldigingen die McCarthy deed in de Senaat. McCarthy beschuldigde "*one of our foreign Ministers*" van spionage, maar hij kon geen concrete namen noemen. Want, zo verklaarde hij: "*This might embarrass the activities of investigating agencies.*"⁶⁵ Volgens de auteur van het artikel moest McCarthy ervoor kiezen om óf openheid te geven over zijn bronnen wanneer hiernaar werd gevraagd, óf zich niet met het lopende onderzoek te bemoeien. Het is volgens de auteur belangrijk om de feiten vast te kunnen stellen om McCarthy's

---

⁶³ 'Sewer Politics', *The Washington Post* (14 februari 1950).

⁶⁴ Drew Pearson, 'Washington Merry-go-Round. McCarthy's Red Charges Fizzle', *The Washington Post* (18 februari 1950).

⁶⁵ 'Mr. M'Carthy's Campaign', *The New York Times* (22 februari 1950).

beweringen te onderzoeken en eventuele communisten uit overheidsdiensten te verwijderen.⁶⁶

Twee dagen later verscheen er een anoniem opiniestuk in de *Washington Post*, waarin de auteur aanhaalde dat het veroorzaken van onrust met ongefundeerde beschuldigingen het voornaamste doel van McCarthy leek te zijn. Ook deze auteur vond dat McCarthy concreet bewijs aan moest leveren. Als hij niet over dit bewijs beschikte, kon hij volgens de auteur beter stoppen met het uiten van beschuldigingen.⁶⁷ De strekking van deze artikelen laat zien dat er aanvankelijk nog werd gedacht dat McCarthy als politieke bron serieus genomen moest worden. Het bestaan van communisten in overheidsdienst werd niet afgedaan als een politieke trucage van McCarthy, maar als een mogelijk probleem.

Er waren echter ook auteurs die van mening waren dat McCarthy niet té serieus genomen moest worden. Een van de bekendste journalisten destijds die dit standpunt uitdroeg, was Marquis Childs van de *Washington Post*. Childs was een van de eerste journalisten die in zijn artikel het gevaar van de terugkeer van het 'sensationalisme' in de kranten aankaartte. Childs schreef op 23 februari een opiniestuk in de *Washington Post*, waarin hij McCarthy's beschuldigingen een voorbeeld van sensationalisme noemde. Hij merkte tevens op dat het de taak is van "officials" om zich niet als 'sensationalist' of 'alarmist' te gedragen.⁶⁸ Dat wil zeggen, hij was van mening dat niet journalisten, maar juist politici verantwoordelijk waren voor de juistheid van hun berichtgeving.

De terugkerende kritiek op McCarthy dat hij met bewijs moest komen, is typerend voor de verslaggeving destijds. Er wordt nergens nog de mogelijkheid genoemd dat de journalisten zelf een actievere rol moeten spelen in het aan het licht brengen van bewijzen en feiten. McCarthy's positie als een senator, die volgens de wet parlementaire immuniteit genoot, bleef hem in eerste instantie vrijwaarden voor de meeste kritiek. Men bleef verwachtingsvol uitkijken naar McCarthy om meer openheid te geven, en men wilde hem de kans geven zijn volledige verhaal te vertellen.⁶⁹

In de editorial van de *New York Times* van 9 maart 1950 staat dat McCarthy al een deel van zijn oorspronkelijke aanklacht introk en teruggrijpt op het principe van "guilt by

---

⁶⁶ 'Mr. M'Carthy's Campaign', *The New York Times* (22 februari 1950).

⁶⁷ 'McCarthy's Reds', *The Washington Post* (24 februari 1950).

⁶⁸ Marquis Childs, 'Spreading Confusion. McCarthy's Irresponsible Charges', *The Washington Post* (23 februari 1950).

⁶⁹ 'A poor beginning', *The New York Times* (9 maart 1950).

association.”⁷⁰ De *New York Times* ‘ontdekte’ in dit artikel dat McCarthy zijn beschuldigingen niet kon onderbouwen. Er wordt specifiek verwezen naar het geval van Dorothy Kenyon. Zij zou ten eerste nooit werkzaam zijn geweest op het *State Department*. Ten tweede werd ze niet langer beschuldigd door McCarthy dat ze een ‘*card-carrying*’ communist was. Ten derde was haar lidmaatschap van diverse organisaties die een positieve relatie met de Sovjet-Unie bepleitten de belangrijkste verband die tussen Kenyon en het communisme werd gelegd.⁷¹ Toch werd deze ‘ontdekking’ in de krant niet breder uitgemeten en kreeg het een plaats op de 28^e pagina van de krant. Journalisten zagen niet in waarom zij ervoor zouden moeten pleiten om dergelijke berichten naar de voorpagina’s te verplaatsen.

In de behandelde editorials zijn tot dusver nog geen vragen gesteld over het functioneren van de journalistieke traditie. Een van de weinige artikelen die in de in deze periode over de journalistiek zijn verschenen, is een artikel over de bijeenkomst van de *Associated Press* (AP) in april. De *New York Times* schreef hierover dat de AP het symbool was voor feitelijk en objectief nieuws en dat er nog niet eerder een grotere behoefte aan goede objectieve verslaggeving had bestaan.⁷² Er werd nergens gesproken over de problemen die McCarthy voor de pers opleverde. De Wheeling Speech was als gebeurtenis dus klaarblijkelijk van weinig invloed op de ontwikkelingen van de journalistieke traditie.

1.4 Schiet de journalistiek tekort?

Uit de interviews die Bayley hield met journalisten en uit het werk van Strout blijkt dat journalisten zich er al snel van bewust werden dat McCarthy misbruik wist te maken van de tekortkomingen van de objectieve werkwijze. Een van de bekendste columnisten van de *Washington Post*, Murrey Marder, gaf aan dat dit een bekend probleem was. Hij vertelde dat verslaggevers die over McCarthy schreven vanaf het begin wisten dat ‘*straight journalism*’, in McCarthy’s voordeel zou werken.⁷³ Deze bewustwording leidde echter niet tot een discussie over het functioneren van de journalistieke traditie in de kranten. Het schrijven over McCarthy zonder context te verschaffen werd door sommige verslaggevers, waaronder Marder, als problematisch ervaren. Volgens Bayley begonnen zij dit het conflict tussen een

---

⁷⁰ ‘A poor beginning’, *The New York Times* (9 maart 1950).

⁷¹ Ibidem.

⁷² ‘The A.P.’, *The New York Times* (24 april 1950).

⁷³ Bayley, *Joe McCarthy and the Press*, 75.

objectieve en een interpretatieve verslaggeving te noemen.⁷⁴ Bayley betoogde verder dat er een correlatie zou bestaan tussen de voor- en tegenstanders van de objectieve traditie en hun mening over McCarthy. Volgens hem zouden voorstanders van de objectieve traditie veelal afkomstig zijn geweest uit conservatievere kringen en zich opvallend vaker positief uitgelaten hebben over McCarthy en zijn handelingen. De tegenstanders, daarentegen, zouden zich inhoudelijk vaker tegen McCarthy hebben gekeerd en een meer opiniërende interpretatieve methode hebben aangehangen.⁷⁵

In dit hoofdstuk is gekeken naar de vraag of er in de editorials door de kranten reflectie werd toegepast op de eigen rol van de journalistiek in de verslaggeving over McCarthy. Daarnaast is onderzocht wat er in de editorials over McCarthy werd geschreven. Uit de gebruikte bronnen is onder andere naar voren gekomen dat er vooral werd geschreven over de vraag hoe betrouwbaar McCarthy eigenlijk was. Er komt duidelijk naar voren dat hij ook in het begin al werd neergezet als een publiciteitszoeker. De kranten schrijven vooral over McCarthy zelf en houden zich niet bezig met reflectie op de eigen werkwijze. Er werden geen kritische vragen gesteld over de journalistieke traditie. Het enige dat er over de journalistieke traditie werd geschreven was dat de objectiviteit belangrijk was en moest worden behouden.

In het tweede hoofdstuk zal de verslaggeving over het conflict tussen McCarthy en het leger het centrale thema vormen. Hierbij zal er wederom gebruik worden gemaakt van de editorials om te onderzoeken of er hier wél sprake was van een discussie over de journalistieke traditie.

---

⁷⁴ Bayley, *Joe McCarthy and the Press*, 75.

⁷⁵ Bayley, *Joe McCarthy and the Press*, 85.

Hoofdstuk 2: De Army-McCarthy hearings (1954)

In dit hoofdstuk zal het tweede thema van dit onderzoek, namelijk de *Army-McCarthy hearings* van 1954, besproken worden. De opiniestukken van diverse kranten over deze rechtszaak zullen tegenover elkaar worden gezet om de overeenkomsten en verschillen in opvattingen over de journalistieke traditie in kaart te brengen. Hiermee wordt getracht om de aanwezigheid van een eventuele discussie over een verandering van de journalistieke traditie aan te tonen.

Om de impact van de *Army-McCarthy hearings* te kunnen duiden, is het van belang de voorgeschiedenis te schetsen. In het najaar van 1953 beweerde McCarthy dat er in het *Single Corps*, een communicatieafdeling van het leger, gestationeerd in *Fort Monmouth*, een communistische spionagegroep opereerde. Hoewel McCarthy de middelen tot zijn beschikking had om de zaak te onderzoeken op een interne wijze, koos hij hier niet voor. Hij stelde als voorzitter van de HCUA de harde eis dat alle relevante, vertrouwelijke data direct aan hem moesten worden overgedragen.⁷⁶ De legerleiding ging hiermee niet akkoord, want McCarthy was als voorzitter van de HCUA niet bevoegd om die eis te stellen en bovendien had er al een onderzoek plaatsgevonden naar de communistische inmenging in Monmouth waaruit geen infiltratie was gebleken.⁷⁷ McCarthy stapte naar de pers en kreeg wederom nationale media-aandacht.

McCarthy had zijn media-aandacht, maar hij kon geen concrete gevallen van infiltratie aanwijzen. McCarthy haalde uiteindelijk de ongerelateerde zaak aan van een tandarts die lid was geweest van een 'linkse organisatie'.⁷⁸ De persoon in kwestie, Irving Peress, weigerde bij zijn aantreden een 'eed van loyaliteit' af te leggen. Vanuit het leger werden er hierdoor aanbevelingen gedaan om Peress te ontslaan, waar geen gehoor aan werd gegeven. Peress werd niet ontslagen, deed een verzoek tot promotie en kreeg deze tot zijn verbazing ook. Volgens McCarthy was het een groot gevaar dat 'een communist' als Peress niet gelijk werd ontslagen en zelfs promotie kon maken. Nadat hij Peress voor de HUAC liet verschijnen vroeg Peress (eervol) ontslag aan en vertrok bij het leger.⁷⁹ Hierdoor werd McCarthy de mogelijkheid ontnomen om Peress verder te ondervragen. Dit zorgde

---

⁷⁶ 'Files on Parade', *The Washington Post* (5 september 1953).

⁷⁷ Michaels, *McCarthyism*, 173.

⁷⁸ Ibidem.

⁷⁹ Ibidem.

ervoor dat McCarthy gefrustreerd raakte en een 'haatcampagne' begon tegen de officieren die Peress hadden gepromoveerd. Het hoogtepunt van deze kwestie was een persoonlijke aanval van McCarthy op generaal Ralph Zwicker, waarbij hij verklaarde dat Zwicker 'een schande was voor zijn uniform.'⁸⁰

McCarthy's uitspraak over Zwicker leidde tot een felle reactie van zowel Eisenhower als de legertop. Het leger besloot 'wraak' te nemen op McCarthy en zocht een onderwerp waarmee ze McCarthy voor de rechter kon dagen. Het onderwerp werd gevonden: de *Army-McCarthy hearings* waren een feit. De *Army-McCarthy hearings* begonnen in maart 1954 en eindigden in juni van hetzelfde jaar. De legerleiding beschuldigde McCarthy en zijn hoofdadviser Cohn ervan dat zij hun positie zouden hebben misbruikt om een voorkeursbehandeling voor een soldaat genaamd David Schine af te dwingen.⁸¹ Schine was een goede vriend van Cohn en had McCarthy geholpen tijdens zijn politieke campagnes. Het leek in deze zaak niet zozeer te gaan om de aanklacht zelf (de voorkeursbehandelingen waarnaar werd verwezen bestonden vooral uit het verkrijgen van extra verlof), maar eerder om McCarthy in de beklagdenbank te krijgen. De *Army-McCarthy hearings* kunnen worden gezien als een 'officiële' represaille van de staat. Het leger maakte de aanklacht openbaar op 11 maart 1954 en de eerste openbare hoorzittingen werden gehouden op 22 april.⁸²

Zo spontaan als de zaak begon, zo abrupt eindigde deze ook. Het kruisverhoor van 9 juni tussen McCarthy en James Welch, openbaar aanklager en staatssecretaris van Defensie, eindigde met de bekende opmerking: "*Let us not assassinate this lad further, Senator. You have done enough. Have you no sense of decency, sir? At long last, have you no sense of decency?*"⁸³ Volgens George Gallup van de *Washington Post* wist McCarthy veroordeling te voorkomen, en zijn reputatie zou er niet al te veel onder hebben geleden.⁸⁴ McCarthy zou volgens Gallup na de verhoren nog steeds een hoge mate van populariteit genieten, al was hij tegelijkertijd ook de minst populaire persoon.⁸⁵ Met andere woorden: de meningen over McCarthy waren sterk verdeeld. Uit een verzameling opiniestukken van de *Associated Press* blijkt dat dit beeld niet door elke krant werd gedeeld. Er waren ook kranten die ervan

---

⁸⁰ Ritchie, *Reporting from Washington*, 86.

⁸¹ Bayley, *Joe McCarthy and the press*, 202.

⁸² Bayley, *Joe McCarthy and the press*, 203.

⁸³ Bayley, *Joe McCarthy and the press*, 208.

⁸⁴ George Gallup, 'The Gallup Poll. 'Jury' Convicts Senator, 2 to 1', *The Washington Post and Times Herald* (27 juni 1954).

⁸⁵ Ibidem.

overtuigd waren dat het verhoor had laten zien dat McCarthy een schande voor de Senaat en een gevaar voor de Amerikaanse internationale reputatie was.⁸⁶ Het zou nog tot december 1954 duren voordat de Senaat definitief een einde maakte aan de carrière van McCarthy met een motie van censuur.

2.1 Who's to blame?

De zaak over Monmouth werd opgepikt door Drew Pearson van de *Washington Post*. Hij schreef er een opmerkelijk opiniestuk over, waarin hij de werkwijze van McCarthy ondersteunde. Pearson schoof vrijwel elke vorm van journalistieke onafhankelijkheid opzij door in de koptekst al partij te kiezen: "*Pearson Agrees With McCarthy*."⁸⁷ Hij geloofde dat er, zoals McCarthy beweerde, inderdaad een communistische spionagegroep op fort Monmouth opereerde. Pearson ging zelfs nog een stapje verder: hij schreef dat de veiligheidsrisico's als het gevolg van communistische infiltratie in het leger, al langer bestonden dan McCarthy zelf beweerde.⁸⁸ Opvallend is, dat Pearson in een latere versie van de *Washington Merry-Go-Round* veel minder overtuigd is van de aanwezigheid van een communistische spionagegroep. Zo is hij van mening dat McCarthy de krantenkoppen kon halen omdat de regering Eisenhower McCarthy veel te makkelijk toegang gaf tot de onderzoeken.⁸⁹ Hieruit blijkt dat hij de 'schuld' van de buitenproportionele media-aandacht voor McCarthy niet bij de journalistiek zoekt, maar bij de politiek.

De *New York Times* lijkt zich op een andere manier te hebben beziggehouden met de gebeurtenissen rondom Monmouth dan de *Washington Post*. Pearson stelde zich in de *Washington Post* erg subjectief op. De journalisten van de *New York Times* besteedden veel minder aandacht aan de zaak en waren bovendien veel objectiever. Een editorial die er over dit onderwerp in 1953 is verschenen, was een uiteenzetting van de taken die het *Signal Corps* in Monmouth uitvoerde.⁹⁰ In dit artikel kwamen vrijwel geen opinies of opvattingen van de krant naar voren. Het betrof grotendeels een opsomming van werkzaamheden die er

---

⁸⁶ Associated Press, 'Editorial Comment On McCarthy Quiz', *The Washington Post and Times Herald* (19 juni 1954).

⁸⁷ Drew Pearson, 'Washington Merry-Go-Round. Pearson Agrees With McCarthy', *The Washington Post* (23 oktober 1953).

⁸⁸ Ibidem.

⁸⁹ Drew Pearson, 'Washington Merry-Go-Round. Stepping Stones for McCarthy', *The Washington Post* (10 december 1953).

⁹⁰ 'Role of the Signal Corps. McCarthy Inquiry Fixes Attention on the Army's Vast Technological Network', *The New York Times* (18 oktober 1953).

op de basis werden uitgevoerd. De functie van editorials om een kritische blik op gebeurtenissen te werpen werd hier geheel buiten beschouwing te laten.

In de *Washington Post* werd in een editorial op 16 november 1953 een minder neutraal beeld van de situatie geschetst, omdat er nog steeds geen aantoonbare bewijzen van communistische infiltratie in Monmouth waren gevonden. Het feit dat McCarthy, net als met zijn toespraak in Wheeling, weer beschuldigingen deed die niet konden worden bewezen, moet een bel bij de media hebben doen rinkelen. Toch weerhield de *Washington Post* zich er aanvankelijk van om de aantijgingen af te doen als irrelevant. Murrey Marder voerde voor de krant een onderzoek uit op fort Monmouth en kwam tot de conclusie dat er geen bewijs voor communistische infiltratie of spionage te vinden was.⁹¹ In de conclusie van Marders artikel wordt duidelijk dat het opportunisme van McCarthy steeds meer werd gehegeld door hem neer te zetten als een “*irresponsible headline hunter*.”⁹² *Headline hunting* wordt in deze periode steeds duidelijker als een probleem gezien. Toch blijft de tendens dat het probleem bij McCarthy ligt en niet bij de tekortkoming van de journalistiek zelf. Er bestaat nog steeds geen discussie over de journalistieke traditie.

Volgens sommige lezers was het werpen van een kritische blik ook niet nodig. Het commentaar richtte zich vooral op de handhaving van de objectiviteit van de kranten. Zo uitte een zekere H. Anderson in een brief van november 1953 dat de *Washington Post* nog steeds goed werk verrichtte door gedetailleerde en objectieve analyses te schrijven.⁹³ Op 1 december 1953 schreef een andere lezer aan de *Washington Post* dat de feitelijke en objectieve werkwijze die de krant hanteerde, lof verdiende. Omdat de krant niet elke politieke gebeurtenis direct afdeed als een vorm van McCarthyisme, zou de eerlijkheid en objectiviteit van de opiniesectie van de *Washington Post* duidelijk zichtbaar zijn geweest, aldus de lezer.⁹⁴ Men leek er dus vanuit te gaan dat de objectieve werkwijze geen verandering nodig had.

Wanneer de gevolgen van McCarthy in het licht van de journalistieke traditie worden besproken, heeft dit vaak te maken met de opvallende focus van McCarthy op de headlines. Zo verscheen er in maart 1954 een brief aan de *Washington Post* waarin de schrijver kort de centrale problematiek van het McCarthyisme in het algemeen uiteenzette. Volgens de

---

⁹¹ ‘Conquest Of The Headlines’, *The Washington Post* (16 november 1953).

⁹² Ibidem.

⁹³ H. Anderson, ‘Letters to the Editors 1’, *The Washington Post* (18 november 1953).

⁹⁴ James D. Teller, ‘Letters to the Editor. Independent Approach’, *The Washington Post* (1 december 1953).

auteur was de meegaandheid van de pers in McCarthy's tactieken een van de voornaamste redenen van McCarthy's succes. Dat er vervolgens in de editorial kritiek op de senator werd geuit, maakte voor zijn succes niet meer uit, volgens de briefschrijver, omdat McCarthy's doel (het halen van de voorpagina's) dan al bereikt was.⁹⁵

Het 'falen' van de pers om de publiciteit die McCarthy zocht, beperkt te houden werd door critici als een probleem voor de journalistiek gezien. De kranten zouden McCarthy veel te eenvoudig een podium hebben geboden door zijn beweringen zo snel mogelijk te willen publiceren. In 1954 verscheen een artikel in de *New York Times* waarin een onderzoek van Peter Kihss werd besproken. Hierin zette hij McCarthy neer als een ongenueanceerde publiciteitszoeker.⁹⁶ In de editorial, die als reactie op dit bericht verscheen, werd besproken hoe gevoelig de media waren voor 'sensationalisering' van het nieuws als McCarthy er een rol in speelde: "*Army investigators found no spies and neither has Senator McCarthy, yet the Senator was given sensational headlines last October on supposed espionage and communism at Monmouth.*"⁹⁷ Zijn aantijgingen werden indertijd gepubliceerd, maar zijn tot nu toe onwaar of overdreven gebleken. Het heeft weken van journalistiek onderzoek gekost om de ware feiten boven tafel te krijgen en te publiceren, maar ondertussen had McCarthy zijn publiciteit gehad. De gevoeligheid van de media voor sensationalisering zorgde ervoor dat McCarthy in het nieuws verscheen zonder dat er al te kritisch over hem geschreven werd.

Walter Lippmann schreef op 24 maart 1954 een opiniestuk in de *Washington Post* waarin hij de pers als belangrijk ingrediënt voor McCarthy's succes probeerde te nuanceren. Hij gaf, in tegenstelling tot Pearson, wél toe dat de pers in de beginfase van McCarthy had bijgedragen aan het succes van de senator, maar claimde dat dit in 1954 duidelijk niet langer het geval was.⁹⁸ Lippmann deed verder geen aanbeveling over hoe de media in de toekomst zouden kunnen voorkomen dat de pers weer als springplank voor persoonlijke agenda's kon worden gebruikt.

Toen de aanklacht van het leger tegen McCarthy in maart 1954 openbaar werd gemaakt, schreef de *New York Times* al snel van een mogelijke ommekeer van McCarthy's succes. Hoewel er al langer werd gesproken van een te meegaande pers, maakte de *New*

---

⁹⁵ R.B. Norris, 'McCarthy And Press', *The Washington Post* (8 maart 1954).

⁹⁶ 'Fort Monmouth case', *The New York Times* (14 januari 1954).

⁹⁷ Ibidem.

⁹⁸ Walter Lippmann, 'Today and Tomorrow. Our National Obsession', *The Washington Post* (25 maart 1954).

York Times duidelijk dat de pers een belangrijke factor was geweest in de verspreiding van de aanklacht.⁹⁹ Als McCarthy ten val zou worden gebracht, zouden de media hier een belangrijke bijdrage aan hebben geleverd. Net als bij eerdere berichten werd er echter onverwijld verdergegaan met de details van de gebeurtenis. Ook hier wordt de journalistieke methode niet bevraagd. Voor zover er over een bredere context werd gesproken, beperkte de vraag zich hier tot de eventuele gevolgen van de rechtszaak voor McCarthy en het McCarthyisme.¹⁰⁰

Ook de reacties in de brieven die de krant kreeg, gingen vaak niet over de journalistieke stijl, maar beperkten zich vaak tot reacties op het door de krant ingenomen standpunt ten aanzien van McCarthy. Wanneer kranten zich (te) kritisch uitlieten, werd er bijvoorbeeld gesproken van “*irresponsible reporting and editorialization*.”¹⁰¹ Een dergelijke brief leent zich voor een verantwoording van de krant over hun werkwijze ten aanzien van de berichtgeving over McCarthy. Toch blijven de kranten zich vaak onthouden van reflectie.

De problematiek van de media in de omgang met McCarthy werd niet alleen door lezers en journalisten aangehaald. Er waren ook politici die van mening waren dat de senator uit Wisconsin te veel media-aandacht kreeg. President Eisenhower richtte zich in een van zijn toespraken op wat hij als het probleem van het McCarthyisme beschouwde. McCarthy zou volgens hem namelijk vooral machtig zijn geworden, doordat de kranten hem te veel aandacht gaven.¹⁰² Het was volgens Eisenhower belangrijk dat de pers verantwoordelijkheid nam voor de berichtgeving, door te streven naar een zo gebalanceerd mogelijke verslaggeving. Er waren ook critici in de journalistiek zelf die dit probleem erkenden. Alan Barth merkte ook op dat de weinig kritische houding van veel kranten inspeelden op McCarthy's doel om publiciteit te vergaren. Zodoende zou het doel van de kranten zelf, namelijk het achterhalen van de waarheid, in het geding komen.¹⁰³

Uit bovenstaande blijkt dat Eisenhower vooral probeerde om het succes van McCarthy in de schoenen van de pers te schuiven. De columnist Lippmann was het hiermee oneens. Volgens hem was het voornaamste probleem dat politici als een onbetwistbare bron

---

⁹⁹ ‘Turn of Tide?’, *The New York Times* (14 maart 1954).

¹⁰⁰ ‘Army vs. McCarthy. The Inquiry Begins’, *The New York Times* (25 april 1954).

¹⁰¹ A.B. Martin, ‘Comments on McCarthy. Exaggeration of Issues Charged’, *The New York Times* (2 maart 1954).

¹⁰² Walter Lippmann, ‘Today and Tomorrow. The President and The Press’, *The Washington Post and Times Herald* (26 april 1954).

¹⁰³ Davies, *The Postwar decline of American newspapers*, 41.

werden beschouwd.¹⁰⁴ Hij probeerde zijn argument kracht bij te zetten door te benadrukken dat McCarthy een overheidsfunctionaris was die zijn positie misbruikte. Wanneer senatoren informatie naar buiten brengen, moeten journalisten erop kunnen vertrouwen dat deze informatie op waarheid berust. Daarnaast moet de mogelijkheid bestaan om hoor- en wederhoor toe te kunnen passen wanneer dit nodig is.¹⁰⁵ Zowel Eisenhower als Lippmann waren niet tevreden met de gang van zaken omtrent McCarthy, maar beiden legden de verantwoordelijkheden hiervoor bij de andere partij neer.

Tot nu toe is vooral duidelijk geworden dat er meerdere malen werd geprobeerd om de schuldvraag van het succes van McCarthy óf bij de media óf bij de politiek zelf neer te leggen. Volgens een auteur van de *New York Times* lag er nog een ander probleem aan de populariteit van McCarthy ten grondslag. Volgens de auteur moesten de kranten het wel publiceren, omdat McCarthy nu eenmaal een politiek prominent persoon was. Lezers moesten maar “intelligent” genoeg zijn om door McCarthy’s uitspraken heen te prikken en te zien dat het een farce was.¹⁰⁶ De auteur lijkt hiermee als journalist geen verantwoordelijkheid te willen nemen voor het publiceren van McCarthy’s beschuldigingen en de gevolgen die dat kon hebben voor de samenleving. Het idee dat het ook de verantwoordelijkheid van de lezers is om McCarthy’s invloed beperkt te houden, wordt ondersteund door Leo Klauber. In zijn brief van 21 januari 1954 aan de *New York Times* geeft hij aan dat ‘de mensen’ zich tegen McCarthy moeten verzetten, omdat McCarthy het symbool is geworden van een verdeeld Amerika.¹⁰⁷

2.2 Discussie over journalistieke verandering blijft in de marge

Als we de naar de periode van de *Army-McCarthy hearings* en naar de commentaren over hem in de kranten kijken, is er een aantal zaken die opvallen. Om te beginnen werden er in sommige editorials al voorzichtig twijfels geuit over de manier waarop de kranten met McCarthy waren omgegaan. Er werd nog niet gesproken over het idee van een nieuw journalistiek paradigma, enkel over het oplossen van de tekortkomingen binnen de kaders van de objectieve werkwijze. Dit commentaar bleef echter marginaal: het meeste

---

¹⁰⁴ Walter Lippmann, ‘Today and Tomorrow. The President and The Press’, *The Washington Post and Times Herald* (26 april 1954).

¹⁰⁵ Walter Lippmann, ‘Today and Tomorrow. The President and The Press’, *The Washington Post and Times Herald* (26 april 1954).

¹⁰⁶ ‘Fort Monmouth case’, *The New York Times* (14 januari 1954).

¹⁰⁷ Leo Klauber, ‘McCarthy Opposed’, *The New York Times* (21 januari 1954).

commentaar in de editorials richtte zich vooral op de lakse houding van de kranten. Kranten plaatsten berichten over McCarthy te snel op de voorpagina's en voerden hun 'fact-checks' te laat uit. Daarnaast ging de 'schuldvraag' over wie er uiteindelijk verantwoordelijk was voor het succes van McCarthy. Enerzijds waren, om eerdergenoemde redenen, de kranten daarvoor verantwoordelijk. Anderzijds was het de schuld van de politiek, omdat McCarthy zich als politicus niet aan de gangbare journalistieke regels hield. Bovendien claimden sommigen dat de regering McCarthy te makkelijk toegang had gegeven tot informatie waarmee hij vervolgens de aandacht op zichzelf kon vestigen.

De discussie over de journalistieke werkwijze bleef dus ook in 1954 beperkt tot enkele opmerkingen en werd wederom overstemd door de discussie over McCarthy zelf. De beschuldigingen gericht aan het leger leidden er uiteindelijk toe dat McCarthy het onderspit moest delven. In het najaar van 1954 werd er als gevolg hiervan in de Senaat een motie van censuur tegen hem aangenomen. Dit lijkt in de editorials echter niet gepaard te zijn gegaan met een verschuiving van de journalistieke traditie. De discussie over het McCarthyisme overstemde opnieuw marginale geluiden om de journalistiek te veranderen. Door in het volgende hoofdstuk te kijken naar de voorpagina's uit 1950 en 1954, zal onderzocht worden of de discussies in de kranten, die er over de journalistiek werden gevoerd, een impact hebben gehad op de manier van verslaglegging.

Hoofdstuk 3: McCarthy op de voorpagina's

In dit hoofdstuk zal worden onderzocht of er een verandering heeft plaatsgevonden in de journalistieke traditie. Daarvoor wordt gebruik gemaakt van Mindichs beschrijving van objectieve verslaggeving. Aan de hand van zijn theorie worden de voorpagina's van het begin en het einde van McCarthy's periode 1950-1954 met elkaar vergeleken, met als onderliggende vraag of er sprake was van een verandering van een objectieve naar een interpretatieve werkwijze van journalisten. Voor dit onderzoek is er een aantal artikelen gekozen die de belangrijkste gebeurtenissen in de periode van McCarthy beschreven. Er is telkens voor gekozen om per gebeurtenis het betreffende artikel van de *Washington Post* en dat van de *New York Times* te gebruiken.

3.1 Kenmerken van de objectieve en interpretatieve methode

Om te kunnen onderzoeken of er een verschuiving heeft plaatsgevonden van de objectieve naar de interpretatieve verslaggeving, is het noodzakelijk deze twee begrippen eerst nader te omschrijven. Er bestaat niet zoiets als hét journalistieke model. De werkwijze van journalisten kan per krant of per regio verschillen. Wél bestaan er conventies die in de loop der jaren als universeel geldend door vrijwel alle journalisten zijn overgenomen.

In de jaren 50 van de twintigste eeuw vormde het geheel van deze conventies het objectieve paradigma. Mindich noemde vijf belangrijke aspecten van objectieve verslaggeving, namelijk: *detachment*, *non-partisanship*, *inverted pyramid*, *naive empiricism* en *balance*.¹⁰⁸ Elk aspect is gericht op het zo 'eerlijk' mogen vertellen van het nieuws. *Detachment* is de loskoppeling, of de onafhankelijkheid van journalisten ten opzichte van politieke partijen.¹⁰⁹ Journalisten en kranten zouden zelfstandig en zelfvoorzienend moeten zijn. *Non-partisanship* houdt in dat de journalist zich niet met één kant affilieert, maar dat hij beide 'kanten van het politiek debat' aan het woord laat.¹¹⁰ Kenmerkend voor *inverted pyramid* is dat alle belangrijke feiten in de inleidende paragraaf worden benoemd en dat in de eerste alinea antwoord wordt gegeven op de vragen: wie/wat, hoe, wanneer en waar?¹¹¹ De kopteksten en inleidende paragrafen zijn vaak dikgedrukt. Het *naive empiricism* is 'het

---

¹⁰⁸ Mindich, *Just the facts*, 8.

¹⁰⁹ Mindich, *Just the facts*, 16.

¹¹⁰ Mindich, *Just the facts*, 41.

¹¹¹ Mindich, *Just the facts*, 65.

vertrouwen in de feiten' en de veronderstelling dat met feiten een wetenschappelijk correct beeld wordt geschapen.¹¹² Ten slotte moet het kenmerk van *balance* aanwezig zijn. *Balance* is het uiteindelijke doel van de journalistiek om gebalanceerd te werk te gaan. Met andere woorden: *balance* is zowel het doel als het kenmerk van objectiviteit.¹¹³

De objectieve journalistiek laat zich vrij gemakkelijk aan de hand van bovenstaande aspecten beschrijven. Voor de interpretatieve journalistiek is dit veel lastiger. Susana Salgado en Jesper Strömbäck hebben in hun artikel *Interpretive Journalism: A review of concepts, operationalizations and key findings* een overzicht gecreëerd van diverse benaderingen van de interpretatieve methode. Er worden bijdragen van diverse auteurs aangehaald die belangrijke opmerkingen over de interpretatieve methode hebben gemaakt. Een voorbeeld hiervan is Patterson, die stelt dat de interpretatieve verslaggeving is gebaseerd op vijf basisvragen, namelijk; waarom, waar, wanneer, wat, wie?¹¹⁴ Het belangrijkste aspect is volgens Patterson dat de interpretatieve journalistiek meer aandacht (dan de objectieve journalistiek) is gaan besteden aan de 'waaromvraag'. Journalisten kiezen volgens Patterson de feiten die hun invalshoek het beste weergeven. Journalisten spelen hierbij dus een belangrijke interpretatieve rol, omdat ze door hun gekozen invalshoek een 'thema' creëren. Dit thema wordt vervolgens geïllustreerd door de feiten die hij hiervoor heeft aangedragen.¹¹⁵

Verder worden auteurs zoals Benson en Hallin specifiek aangehaald. Zij zien vier belangrijke taken voor de interpretatieve journalist, namelijk: feiten of uitspraken rapporteren, achtergrondinformatie geven, interpretatie geven en het geven van opinie.¹¹⁶ Tot slot noemen Salgado en Strömbäck een derde invalshoek van Djef-Pierre en Weibull. Zij zijn van mening dat de aanwezigheid van opinie in verslaggeving een essentieel kenmerk van interpretatieve journalistiek is. De rol van de journalist is, volgens hen, het optreden als een opiniërende expert om de publieke opinie te verwoorden.¹¹⁷

Er zijn twee belangrijke kenmerken van de interpretatieve methode die in de literatuur terugkeren: de opiniërende rol van de journalist en de actieve rol van de journalist

---

¹¹² Mindich, *Just the facts*, 94.

¹¹³ Mindich, *Just the facts*, 8.

¹¹⁴ Susana Salgado en Jesper Strömbäck, 'Interpretive Journalism. A review of concepts, operationalizations and key findings', *Journalism* 13:2 (2011) 144-161, aldaar 148.

¹¹⁵ Salgado en Strömbäck, 'Interpretive journalism', 146.

¹¹⁶ Ibidem.

¹¹⁷ Ibidem.

als de maker van nieuws. Deze twee aspecten zijn de meest in het oog springende verschillen met de rol van de journalist in het objectieve paradigma. Op basis van hun onderzoek komen Salgado en Strömbäck tot een conclusie over de indicatoren van de interpretatieve werkwijze van de journalistiek. Ten eerste moet in het nieuwsverhaal duidelijk zijn aangegeven dat het gaat om een interpretatieve verslaglegging. Ten tweede is het aantal verschillende interpretaties en verklaringen dat wordt gegeven van belang: hoe meer, hoe interpretatiever een bericht zou zijn. Daarnaast moet een verhaal een verklaring of een interpretatie van de journalist bevatten over de oorzaken van gebeurtenissen. Ten vierde is het van belang dat de journalist speculeert over wat mogelijke gevolgen kunnen zijn. Bovendien moet de journalist openlijk commentaar hebben geleverd in de verslaglegging van gebeurtenissen. Tot slot is het belangrijk om te kijken wat het aandeel van de journalist is voor zijn artikelen.¹¹⁸ Op basis van deze variabelen beweren de auteurs dat de mate van interpretatie valt te meten in artikelen.

3.2 Hoe zagen voorpagina's eruit in het begin van de periode van McCarthy?

Het eerste artikel dat zal worden bekeken is een voorpagina-artikel van de *Washington Post* van 12 februari 1950 waarin McCarthy's toespraak in Wheeling wordt behandeld. Het gebruik van een '*Inverted pyramid style*' is duidelijk terug te zien in het artikel van de *Washington Post*. In de kopteksten wordt kort en bondig genoemd wat er gebeurde en door wie: "*Security Risks Kept in Jobs, Senator says.*"¹¹⁹ De dikgedrukte titel gevolgd door een dikgedrukte ondertitel geven de belangrijkste feiten van de gebeurtenis weer. Er volgt een beschrijving van wat McCarthy tegen Truman zou hebben gezegd en van de toespraak in Wheeling, welke als aanleiding wordt genoemd. Aan het einde van het artikel wordt de lezer verwezen naar een andere sectie in de krant, waar enkele citaten van McCarthy worden aangehaald. De passage: "*Asked why he would not make the list of 57 communists public, McCarthy replied 'you wouldn't publish them anyway.'*"¹²⁰ is tekenend voor de objectieve werkwijze van de journalist. De aspecten die in dit artikel het sterkst naar voren komen zijn: de *inverted pyramid*, *naive empiricism* en *detachment*. Door de afzijdige houding van de journalist en de werkwijze om de feiten gerangschikt naar relevantie te presenteren, is dit artikel een typerend voorbeeld van de objectieve werkwijze.

¹¹⁸ Salgado en Strömbäck, 'Interpretive Journalism', 145-155.

¹¹⁹ 'Security Risks kept in Jobs, Senator Says', *The Washington Post* (12 februari 1950).

¹²⁰ Ibidem.

Een ander artikel waarin ook de door McCarthy vermoede communistische infiltratie in het Ministerie van Buitenlandse Zaken werd behandeld, verscheen in een special van de *New York Times* op 12 februari van datzelfde jaar. Ook dit artikel voldoet aan de standaarden van de objectieve berichtgeving. Zo wordt er een dikgedrukte koptekst en toelichting gebruikt, waarin de belangrijkste feiten worden opgenoemd, gevolgd door een introducerende alinea waar de belangrijkste gegevens worden opgesomd. Door na de bewering dat er 57 communisten in overheidsdienst werkzaam zijn af te sluiten met “*Senator Says*”, wilde de *New York Times* duidelijk aangeven dat het hier ging om McCarthy’s eigen bewering.¹²¹ Deze veelgebruikte methode om de bronnen te laten spreken door ze expliciet te benoemen in de vorm van “*McCarthy said*” of “*Mr White said*” is kenmerkend voor de objectieve werkwijze.¹²² De aspecten van *detachment* en *naive empiricism* komen in dit artikel goed naar voren. Er wordt steeds gesproken vanuit de bronnen en niet vanuit de optiek van de journalist zelf. Ook schaart de journalist zich niet achter McCarthy of het *State Department*, maar blijft hij duidelijk neutraal.

Het derde krantenartikel is van Mary Spargo, verschenen in de *Washington Post* van 23 februari 1950. Hierin berichtte zij over de toestemming die de Senaat gaf voor een onderzoek naar Buitenlandse Zaken en de legitimiteit van McCarthy’s beschuldigingen. Geheel overeenkomend met Mindichs beschrijving van de aspecten van objectieve verslaggeving wordt hier gewerkt volgens de aflopende relevantie van de feiten. De eerste twee zinnen geven feitelijk weer wat de strekking van het gehele artikel is: “*Senate votes Subpenas for Loyalty Probe. McCarthy’s Charges on State Department Will Be Investigated.*”¹²³ Het vervolg van het artikel bestaat vooral uit een uiteenzetting van de feitelijke gegevens. Spargo blijft op de achtergrond en laat zich niet persoonlijk uit over de keuze van de Senaat om een integriteitsonderzoek in te stellen op het departement van Buitenlandse Zaken. Er worden geen concrete cijfers genoemd en nergens is te lezen welke partij voor of tegen een onderzoek naar de loyaliteit van medewerkers van Buitenlandse Zaken was. Daarmee is duidelijk, dat de werkwijze van de Spargo volledig past in het objectieve paradigma.

---

¹²¹ ‘McCarthy insists Truman oust reds’, *The New York Times* (12 februari 1950).

¹²² Ibidem.

¹²³ Mary Spargo, ‘Senate votes Subpenas for Loyalty Probe. McCarthy’s Charges on State Department Will Be Investigated’, *The Washington Post* (23 februari 1950).

Tot slot verscheen er omtrent hetzelfde onderwerp een artikel in de *New York Times* van William White getiteld: “*McCarthy’s Tactics ‘A shame, disgrace’ Peurifoy declares.*”¹²⁴ Hierin werd de reactie van Buitenlandse Zaken op McCarthy omschreven. White maakte in de koptekst vooral gebruik van citaten van Buitenlandse Zaken om aan te geven hoe ontevreden zij waren met het werk van McCarthy. Door de houding van het Ministerie te omschrijven met: “*The State Department struck back angrily today at Senator Joseph R. McCarthy [...]*” had White een emotionele lading aan de berichtgeving toegevoegd.¹²⁵ Hierdoor wijkt dit bericht af van de objectieve werkwijze op de punten van de *inverted pyramid* en *naive empiricism*. Er worden immers naast feiten, waarvan de belangrijkste in de lopende tekst worden genoemd, ook emoties van betrokkenen aangehaald. De kenmerken van het objectieve paradigma zijn echter niet in steen gebeiteld en er kunnen altijd kleine deviaties bestaan. Het belangrijkste kenmerk van de objectieve werkwijze, namelijk het eerlijk en feitelijk weergeven van de werkelijkheid, is hier nog steeds van toepassing.¹²⁶ In dit artikel is vooral het aspect van *balance* kenmerkend door de verschillende actoren die aan het woord worden gelaten. Daarom mag ook dit bericht als typerend worden beschouwd voor het objectieve paradigma.

3.3 De voorpagina’s aan het einde van de periode van McCarthy

McCarthy was in zeer korte tijd van een vrij onbekende senator opgeklommen tot een publiek figuur met nationale bekendheid. Zijn neergang zou net zo snel verlopen en in 1954 eindigde zijn politieke bliksemcarrière.¹²⁷ In datzelfde jaar vond een aantal gebeurtenissen plaats, die als de oorzaken voor zijn afnemende populariteit gezien kunnen worden. De eerste en belangrijkste, was de rechtszaak tegen de legerleiding, de eerdergenoemde *Army-McCarthy hearings*. De tweede was de aflevering van de tv-show *See it now?* van Ed Murrows, waarin de presentator het tegen McCarthy opnam en hem afschilderde als een fraudeur.¹²⁸ De derde en laatste was de aangenomen motie van censuur van de Senaat tegen McCarthy in december 1954. Deze drie momenten tezamen waren

---

¹²⁴ William S. White, ‘*McCarthy’s Tactics ‘A shame, Disgrace,’ Peurifoy Declares*’, *The New York Times* (17 maart 1950).

¹²⁵ Ibidem.

¹²⁶ Mindich, *Just the facts*, 73.

¹²⁷ Alwood, *dark days in the newsroom*, 77.

¹²⁸ M.S. Mayer, *Presidential profiles. The Eisenhower years* (New York 2010) 543.

uiteindelijk beslissend voor het lot van de senator. Hoe werd er in dat jaar in de kranten over McCarthy geschreven?

Op 20 februari 1954 verscheen er in de *Washington Post* een voorpagina-artikel over de aanleiding van de *Army-McCarthy hearings* getiteld: “*Army Rejects McCarthy’s Peress Order.*”¹²⁹ In dit artikel werd kort en bondig de eis van McCarthy aan de legerleiding en de reactie hierop door de legerleiding uiteengezet. Alle cruciale informatie wordt in de koptekst en in de eerste alinea weggegeven. Al in de eerste zin wordt gezegd dat het leger weigert om binnen een dag de informatie over de betrokkenen bij de promotie van Peress aan McCarthy over te dragen.¹³⁰ Met deze informatie kan er al een antwoord worden gegeven op vier belangrijke vragen van de objectieve journalistiek namelijk: wat is er gebeurd, wie zijn er betrokken, wanneer heeft het plaatsgevonden en waarover gaat het? Een concrete invulling van de ‘waaromvraag’ ontbreekt. Zoals Salgado en Strömbäck al hebben aangetoond is het juist de ‘waaromvraag’ die kenmerkend was voor de interpretatieve methode.¹³¹ In de eerste twee alinea’s van het verhaal worden de belangrijkste gegevens genoemd: namelijk dat het gaat om een beschuldiging van communisme en dat McCarthy binnen 24 uur de informatie wilde hebben.¹³² Ook de gewenste neutraliteit volgens de regels van *non-partisanship*, *balance* en *detachment* lijken nog steeds te worden gehandhaafd. Er wordt in het betreffende artikel door de journalist geen voorkeur uitgesproken of een aanname gedaan over de vraag wie er gelijk zou moeten hebben. De krant probeert een duidelijke neutrale houding in te nemen door beide partijen evenredig aan te halen in het artikel. Het zijn allemaal kenmerken van een objectieve journalistieke werkwijze.

In maart 1954 verscheen in Ed Murrows televisieprogramma ‘*See it now?*’ een kritische rapportage over McCarthy. McCarthy kreeg naar aanleiding hiervan ruimte om zijn standpunt toe te lichten, wat hij deed in een videoboodschap. Murrow zond deze videoboodschap uit voorzien van zijn commentaar. De boodschap van McCarthy met Murrows commentaar werd in de *Washington Post* op 7 april samen met een uiteenzetting van McCarthy’s boodschap aan Murrow besproken. Het artikel dat specifiek ingaat op het antwoord van Murrow is getiteld “*Ed Murrow Strikes back at McCarthy.*”¹³³ Door deze

---

¹²⁹ The United Press, ‘*Army Rejects McCarthy’s Peress Order*’, *The Washington Post* (20 februari 1954).

¹³⁰ Ibidem.

¹³¹ Salgado en Strömbäck, ‘*Interpretive journalism*’, 145.

¹³² The United Press, ‘*Army Rejects McCarthy’s Peress Order*’, *The Washington Post* (20 februari 1954).

¹³³ ‘*Ed Murrow Strikes Back At McCarthy*’, *The Washington Post* (7 april 1954).

koptekst mag de onafhankelijkheid van de verslaggever in twijfel worden getrokken. Hij lijkt hier namelijk het antwoord van Murrow te verwoorden als een gerechtvaardigde actie. Het idee van *non-partisanship* – de journalist kiest geen partij en laat geen voorkeur blijken – is daarmee losgelaten. Het aspect van *balance* is daarentegen wel van toepassing, door de boodschap van McCarthy in een apart artikel op dezelfde pagina toe te lichten.

In dezelfde editie is een ander artikel opgenomen, waarin specifiek de belangrijkste momenten uit het videofragment van McCarthy worden besproken, getiteld: “*McCarthy Charges H-Delay*.”¹³⁴ Aanvankelijk lijkt de auteur in te gaan op McCarthy’s opmerking dat de Verenigde Staten een vertraging van achttien maanden had opgelopen met de ontwikkeling van de waterstofbom vanwege communistische infiltratie.¹³⁵ Pas halverwege het artikel wordt de focus verlegd naar de aanval van McCarthy op Ed Murrow. De belangrijkste informatie in dit artikel betrof deze aanval, en niet de bewering van McCarthy dat er iets mis was met de ontwikkeling van de waterstofbom. Het is volgens de objectieve journalistiek gebruikelijk dat er in een artikel wordt begonnen met de kern van het verhaal. Vervolgens komt de minder relevante informatie aan bod. Vanuit deze redenering zou de persoonlijke aanval op Murrow volgens dit artikel niet de belangrijkste strekking van het verhaal zijn. Dit artikel verscheen naast het artikel waarin Murrows kant van het verhaal uiteen werd gezet. Logischerwijs diende dit artikel om McCarthy’s kant uiteen te zetten, maar door de opbouw leek dit niet het oorspronkelijke doel van het artikel te zijn. Hoewel de opbouw van de artikelen minder volgens de algemene stijlregels lijken te verlopen, zijn er nog geen aspecten te zien die duiden op een toegenomen rol van de journalist als “maker van het nieuws” of de nadrukkelijke stijging in de ‘waaromvraag’, die volgens Salgado en Strömbäck typerend zijn voor de interpretatieve journalistiek.

Een andere belangrijke gebeurtenis die specifiek aandacht kreeg in de kranten was het debat tussen McCarthy en openbaar aanklager James Welch van 9 juni. De *New York Times* schreef een verslag hiervan welke op 10 juni in de krant verscheen onder de kop “*Exchange Bitter. Counsel Is Near Tears As Crowd Applauds Him at Finish*.”¹³⁶ Al vrij snel valt op dat een dergelijke koptekst niet overeen lijkt te komen met de eerdere berichten die op de voorpagina’s verschenen. Het lijkt erop, dat de journalist meer gericht is op sensatie dan

---

¹³⁴ Claire Cox, ‘McCarthy Charges H-Delay’, *The Washington Post and Times Herald* (7 april 1954).

¹³⁵ Ibidem.

¹³⁶ W.H. Lawrence, ‘Exchange Bitter. Counsel Is Near Tears As Crowd Applauds Him at Finish’, *The New York Times* (10 juni 1954).

op de accurate weergave van de werkelijkheid. Bovendien gaat de eerste alinea met name in op de sfeer van het verhoor en niet op wat er precies werd gezegd: bepaald geen voorbeeld van objectieve verslaggeving. Wat wel duidelijk wordt uit deze gedeeltes van de tekst, is dat er sprake was van een debat waarin de emoties hoog opliepen.¹³⁷ In de eerste alinea wordt ook niet direct duidelijk wat de conclusie van de hoorzitting was. Zo wordt er pas in de uiteenzetting op pagina 17 duidelijk wat het doel was van het verhoor: het krijgen van antwoorden op de betrokkenheid van McCarthy en Cohn bij het regelen van een voorkeursbehandeling van soldaat Schine.¹³⁸ Het afwijken van de *'inverted pyramid style'* en het ontbreken van de kenmerken *detachment* en *balance* in dit artikel veronderstellen een meer interpretatieve dan objectieve vorm van verslaggeving.

In de *Washington Post* verscheen gelijktijdig een artikel over de discussie tussen Welch en McCarthy. Wanneer dit artikel wordt vergeleken met andere artikelen van de *Washington Post*, is er een aantal opvallende details te vermelden. Ten eerste is de titel duidelijk subjectiever van aard dan de eerdergenoemde voorbeelden. *"Senator Is Flayed For Seeking to Link Law Firm Aide With Communists."*¹³⁹ Deze koptekst en tussenkoppen als *"God will judge"* en *"Driven to tears"* markeren het ontbreken van *non-partisanship* van de journalist.¹⁴⁰ Door het gebruik van woorden als *"flayed"* en zinsneden als *"Deeply moved, the courtly 63-years old attorney said to McCarthy in measured tones"* wordt er afstand genomen van het kenmerk dat journalisten de feiten voor zichzelf dienen te laten spreken.¹⁴¹ Marder probeerde de emotie van het debat over te dragen door beschrijvende termen te gebruiken om de sfeer goed weer te geven, maar deze geven de indruk dat de *Washington Post* zich niet geheel neutraal opstelde en een voorkeur voor Welch uitdroeg. Dit artikel is een belangrijk voorbeeld waarin de opinie van de journalist in de verslaggeving lijkt te zijn geslopen.

De laatste voorpagina-artikelen die zullen worden bekeken, zijn de artikelen die gaan over de uitslag van de stemming om McCarthy te censureren op 3 december 1954. Op dit moment was de rol van McCarthy op het nationaal niveau definitief voorbij. De berichtgeving omtrent de stemming verschilt in meerdere opzichten met die van het

---

¹³⁷ Lawrence, 'Exchange Bitter', *The New York Times* (10 juni 1954).

¹³⁸ Ibidem.

¹³⁹ Murrey Marder, 'Senator Is Flayed For Seeking to Link Law Firm Aide With Communists', *The Washington Post and Times Herald* (10 juni 1954).

¹⁴⁰ Ibidem.

¹⁴¹ Ibidem.

McCarthy-Welch debat. De opbouw van het artikel vertoont weer meer overeenkomsten met de objectieve verslaggeving zoals die door Mindich uiteen is gezet. Al na de eerste alinea is het duidelijk dat de Senaat besloten heeft om McCarthy op twee punten te veroordelen.¹⁴² Verder in het artikel wordt ingegaan op de details over de stemming. Hiermee is voldaan aan het aspect van de *inverted pyramid*. Ook kan er worden gesproken van een professionele en neutrale houding van de journalist. Er wordt niet zichtbaar een kant gekozen en er worden vooral feiten gepresenteerd.

Ook de *New York Times* wijdde een deel van de voorpagina aan de motie van veroordeling van McCarthy in december. In het bericht van 3 december lijkt er weer meer overeenstemming te zijn met de kenmerken van de objectieve verslaggeving. De koptekst: *“Republicans Split. Democrats Act Solidly in Support of Motion Against Senator”* komt kort en bondig tot de kern van het artikel.¹⁴³ Al in de eerste paar zinnen van het artikel wordt duidelijk waar het om gaat: de Senaat heeft McCarthy veroordeeld, de Democraten waren hier unaniem over en de Republieken verdeeld.¹⁴⁴ Er wordt, in tegenstelling tot het artikel van 10 juni, niet gedetailleerd ingegaan op de emotionele sfeer binnen de Senaat. De gebeurtenissen worden vooral zakelijk en afstandelijk beschreven, de neutraliteit van de journalist is gewaarborgd en er wordt geen ‘partij’ gekozen. Hiermee wordt aan alle kenmerken van de objectieve verslaggeving, zoals die door Mindich zijn beschreven, voldaan en kan het artikel worden gezien als een typerend voorbeeld van verslaggeving volgens het objectieve paradigma.

3.4 Is er een verschil zichtbaar?

In dit hoofdstuk stond de vraag centraal of er in de periode van 1950-1954 veranderingen in de journalistieke werkwijze zijn doorgevoerd die zichtbaar waren in de voorpagina-artikelen. Om dit te onderzoeken zijn verschillende artikelen bestudeerd op de aanwezigheid van kenmerken die volgens Mindich typerend waren voor het objectieve paradigma. Er is niet voor gekozen om de variabelen die Salgado en Strömbäck noemden hierbij te betrekken. Zij stelden namelijk als eerste indicator van interpretatieve journalistiek

---

¹⁴² Murrey Marder, ‘Colleagues Base Their Judgment on 2 Counts’, *The Washington Post and Times Herald* (3 december 1954).

¹⁴³ Anthony Leviero, ‘Republicans Split. Democrats Act Solidly in Support of Motion Against Senator’, *The New York Times* (3 december 1954).

¹⁴⁴ Ibidem.

dat de journalisten aan moesten geven dat het stuk dat ze hadden geschreven interpretatief was. Dit ging voor geen van de gevallen op, omdat het voorpagina-artikelen betrof, die volgens de krant, en de retoriek van de objectiviteit, niet interpretatief mochten zijn. De andere variabelen zijn gedeeltelijk afhankelijk van de eerste indicator; van het besef van de journalist dat hij interpretatief te werk is gegaan. Omdat deze eerste in alle onderzochte artikelen ontbrak, kon Salgado en Strömbäcks theorie niet op deze stukken worden toegepast.

Uit dit onderzoek is gebleken dat er geen grote verschuiving plaatsvond in de periode van een objectief naar een interpretatief paradigma. Het merendeel van de bestudeerde artikelen uit zowel 1950 als 1954 zijn te typeren als duidelijke voorbeelden van de objectieve journalistieke werkwijze. Ze voldoen in het algemeen aan vrijwel alle kenmerken die door Mindich zijn behandeld. Er is een aantal artikelen dat hiervan afwijkt. Deze afwijkingen lijken vooral te maken te hebben met het onderwerp waarover het in de artikelen gaat.

Conclusie

De jaren 1950-1954 zijn, vanwege het optreden van McCarthy, een bewogen periode geweest in de Amerikaanse samenleving. McCarthy heeft zijn stempel op deze periode weten te drukken dankzij zijn beroemde 'heksenjacht' op communisten in de Amerikaanse samenleving. Dit leverde de term 'McCarthyisme' op. McCarthy's werkwijze, waarbij niemand veilig was voor zijn kritiek, zorgde ervoor dat deze tijd als zwarte bladzijde in de geschiedenis van de journalistiek werd gezien. Het optreden van McCarthy in deze periode heeft ook de kwetsbaarheid van de traditionele media voor misbruik door demagogen blootgelegd.

Dit onderzoek heeft zich gericht op de journalistiek tijdens het optreden van McCarthy. Er is in het bijzonder gekeken naar de eventuele invloed van McCarthy op de journalistieke traditie. Hierbij is de volgende onderzoeksvraag centraal gesteld: *"Wat was de invloed van McCarthy op het ontstaan van een nieuw journalistiek paradigma, bekeken vanuit de discussie die werd gevoerd in de gevestigde Amerikaanse kranten over het McCarthyisme (1950-1954)?"*

In het eerste hoofdstuk van dit onderzoek is gekeken naar de vraag of er in de editorials door de kranten reflectie werd toegepast op de eigen rol van de journalistiek in de verslaglegging over McCarthy. Uit de bevindingen van dit hoofdstuk kan de conclusie getrokken worden dat er nog geen kritische vragen werden gesteld over de journalistieke traditie. McCarthy's publiciteitszucht en zijn (on)betrouwbaarheid waren veel meer het onderwerp van discussie. Het enige dat er over de journalistieke traditie zelf werd geschreven, was dat objectiviteit belangrijk was en moest worden behouden.

In het tweede hoofdstuk zijn de editorials over het conflict tussen McCarthy en het leger bekeken. Ook hier stond de vraag centraal, of er in deze laatste periode van McCarthy's publieke optreden een discussie werd gevoerd over de journalistieke traditie. Uiteindelijk kan er geconcludeerd worden dat er in zeer beperkte mate een discussie plaatsvond. Deze discussie ging echter grotendeels over de 'schuldvraag' -wie er voor McCarthy's succes verantwoordelijk was- en niet zozeer over het veranderen van de journalistieke traditie.

In het derde hoofdstuk is er gekeken naar artikelen van de voorpagina's uit zowel 1950 als 1954 om te onderzoeken of er in het begin van McCarthy's politieke carrière een

andere schrijfstijl is toegepast dan aan het einde, in 1954. Uit dit hoofdstuk is gebleken dat er geen grote verschuiving van een objectieve naar een interpretatieve werkwijze heeft plaatsgevonden. Het merendeel van de bestudeerde bronnen vallen onder de klassieke objectieve schrijfstijl, slechts een aantal wijkt hiervan af.

Op basis van de deelconclusies kan er een antwoord geformuleerd worden op de hoofdvraag. De invloed van de discussie over McCarthy in de kranten over het journalistiek paradigma is minimaal geweest. Daarnaast had de discussie waarschijnlijk zeer weinig invloed op de verschuiving van de journalistieke traditie, niet in de laatste plaats omdat die verschuiving, voor zover is gebleken uit hoofdstuk drie, niet in de onderzochte periode plaatsvond. Wellicht heeft McCarthy's case ná deze periode meer invloed gehad op de journalistieke traditie dan de discussies destijds. Uit interviews (met Bayley) blijkt namelijk dat veel journalisten zich pas achteraf goed realiseerden wat er in die periode 'mis' was gegaan.

Zoals in de inleiding besproken, zijn er grofweg twee 'kampen' te onderscheiden over het vermeende effect van McCarthy op de ontwikkeling van de journalistieke traditie. Enerzijds zijn er auteurs die van mening zijn dat het optreden van McCarthy een verschuiving van het objectieve naar het interpretatieve journalistiek paradigma teweeg heeft gebracht. Dit waren auteurs als Wagenaar, Bayley en Strout die beweren dat er rond 1954 een verandering van een objectief naar een interpretatief journalistiek paradigma heeft plaatsgevonden. Aan de andere kant zijn er auteurs die beweren dat McCarthy geen, of erg weinig invloed heeft gehad op de journalistieke traditie en dat deze verandering pas later plaats zou vinden. Hier vallen auteurs onder als Deuze, Fink, Schudson, Umbricht en Esser die McCarthy hoogst als een aanleiding zagen die tot herbezinning van de journalistieke traditie leidde.

Dit onderzoek neemt een positie in tussen beide kampen. Aan de ene kant wordt de opvatting gedeeld dat de discussie in de kranten over McCarthy een, weliswaar kleine, bijdrage heeft geleverd aan de verschuiving van het journalistiek paradigma. Aan de andere kant is gebleken dat de paradigmaverschuiving zich niet in de jaren 50 heeft voltrokken, maar dat dit pas ruim een decennium later zou gebeuren. De invloed van de gevoerde discussie over McCarthy op de journalistieke traditie was destijds te marginaal om van een verschuiving van het paradigma te kunnen spreken. Het is wellicht mogelijk om de discussie die er wél in de kranten werd gevoerd over McCarthy als een aanleiding voor de geleidelijke

verschuiving te zien. Het is dan ook de strekking van dit onderzoek dat beide kanten voor een deel gelijk hebben, maar dat er sprake is van een nuance.

Discussie en aanbevelingen

Er is nog een aantal verbeterpunten aan te wijzen in dit onderzoek naar de journalistieke traditie. Zo is het bronnenmateriaal toereikend maar zeker niet allesomvattend. Er kan altijd worden gekozen voor een bredere selectie van bronnen. Er is bijvoorbeeld specifiek gekozen voor kranten die als gevestigde media kunnen worden beschouwd. Het biedt wellicht nieuwe invalshoeken om juist media erbij te betrekken die pro- of anti-McCarthy waren. Daarnaast is de discussie over journalistieke traditie hier vooral onderzocht vanuit de editorials. Er kunnen wellicht interessante aanvullingen aan het licht komen wanneer er specifiek wordt ingegaan op de relatie van de geschreven pers en de opkomst van de televisie. Deze relatie, en hoe die eventueel weerklank vond in de discussie over de journalistieke traditie, is in dit onderzoek onderbelicht gebleven. Bovendien is de tijdsperiode van dit onderzoek beperkt: er is niet gekeken naar de invloed van McCarthy op de journalistiek ná het McCarthyisme. De uitkomst van dit onderzoek roept hierdoor de vraag op of er tijdens het McCarthyisme misschien vooral een basis werd gelegd voor een latere verschuiving.

Eventueel vervolgonderzoek zou zich ook over de moderne journalistieke traditie kunnen buigen. Het 'misbruiken' van het nieuws door politici lijkt ook nu weer een heet hangijzer te zijn geworden. Politici als Trump, Wilders en Baudet blijken effectief te zijn in het naar hun hand zetten van de media door het benadrukken van het bestaan van 'nepnieuws'. Ook nu ligt de journalistiek onder vuur en wordt zij verweten te partijdig te zijn. Belangrijke nieuwsbronnen worden afgeschilderd als spreekbuizen voor politieke partijen en verliezen hierdoor in aanzicht als belangrijke onafhankelijke nieuwsbron. Er zou in een dergelijk onderzoek een link gemaakt kunnen worden naar de relatie tussen McCarthy en de media, zoals die in dit onderzoek naar voren is gekomen. Uit het onderzoek naar de journalistiek in 1950-1954 is gebleken dat kranten destijds ook al commentaar kregen over hun vermeende partijdigheid, toch wisten ze hier zodanig mee om te gaan dat ze op de lange termijn geen imagoschade hebben geleden. Wat de bevindingen uit toekomstige studies naar de impact van McCarthy dan ook mogen zijn, er is één feit die als een paal

boven water staat. McCarthy heeft met dat ene velletje waarmee hij in Wheeling zwaaide de bekendheid weten te krijgen die hij zocht. Of hij verwachtte dat er bijna 70 jaar na zijn toespraak nog over hem zou worden geschreven is weer een andere vraag.

Bibliografie

Literatuur

- Alsop, J. en S. Alsop, *The reporter's trade* (New York 1958).
- Alwood, E., *Dark days in the newsroom. McCarthyism aimed at the press* (Philadelphia 2007).
- Aucoin, J.L., *The evolution of American investigative journalism* (Missouri 2005).
- Bayley Edwin R., *Joe McCarthy and the press* (Wisconsin 1981).
- Broersma, M., 'Objectiviteit als professionele strategie. Nut en functie van een omstreden begrip' in: Jo Bardoel en Huub Wijfjes eds., *Journalistieke cultuur in Nederland* (Amsterdam 2015) 163-181.
- Martin Conboy, *Journalism. A critical history* (Londen 2004).
- Davies, D.R., *The postwar decline of American newspapers, 1945-1946. The history of American journalism* (Westport 2006).
- Deuze, M., 'What is journalism? Professional identity and ideology of journalists reconsidered', *Journalism* 6:4 (2005) 442-464.
- Douglas, S.J., 'Mass media. From 1945 to the Present' in: J.C. Agnew en R. Rosenzweig eds. *A Companion to post-1945 America* (Oxford 2002).
- Esser, F. en A. Umbricht, 'The evolution of objective and interpretative journalism in the Western press. Comparing six news systems since the 1960s', *Journalism & Mass Communication Quarterly* 91:2 (2014) 229-249.
- Fink, K. en M. Schudson, 'The rise of contextual journalism', *Journalism* 15:1 (2004) 3-20.
- Ireton, C. en Posetti, J., 'Introduction' in: Cherilyn Ireton en Julie Posetti eds., *Journalism, fake news & disinformation. Handbook for journalism education and training* (Paris 2018) 14-26.
- Lane, J.B., 'Edward R. Murrow and the McCarthy era' in: Stephen L. Vaugh ed., *Encyclopedia of American journalism* (New York 2008).
- Mayer, M.S., *Presidential profiles. The Eisenhower years* (New York 2010).
- Michaels, J., *McCarthyism. The realities, delusions and politics behind the 1950s Red Scare. Critical Moments in American History* (New York 2017).
- Mindich, D., *Just the facts. How "Objectivity" came to define American journalism* (New York 1998).

- Moynihan, D.P., 'Commentary. The Presidency and the press', *Bulletin of the American Academy of Arts and Sciences* 24:8 (1971) 5-21.
- Ritchie, D.A., *Reporting from Washington. The history of the Washington press corps* (Oxford 2005).
- Salgado, S. en J. Strömbäck, 'Interpretive Journalism. A review of concepts, operationalizations and key findings', *Journalism* 13:2 (2011) 144-161.
- Schrecker, E., *Many are the crimes. McCarthyism in America* (New York 1998).
- Strout L.N., *Covering McCarthyism. How the Christian Science Monitor handled Joseph R. McCarthy, 1950-1954* (Westport 1999).
- Wagenaar, R., 'Mythvorming door de pers. Journalistieke objectieve traditie belicht aan de hand van het McCarthyisme', *Groniek Historisch Tijdschrift* 82 (1983) 34-39.
- Ward, S.A.J., *Invention of journalism ethics. The path to objectivity and beyond* (Montreal 2004).

Bronnen

The Washington Post, geraadpleegd via: <https://www.kb.nl/digitale-bronnen?zoek=Washington+Post>

- Anderson, H., 'Letters to the Editors', *The Washington Post* (18 november 1953).
- 'The A.P.', *The Washington Post* (24 april 1950).
- Associated Press, 'Editorial Comment On McCarthy Quiz', *The Washington Post and Times Herald* (19 juni 1954).
- Childs, M., 'Spreading Confusion. McCarthy's Irresponsible Charges', *The Washington Post* (23 februari 1950).
- 'Conquest Of The Headlines', *The Washington Post* (16 november 1953).
- Cox, C., 'McCarthy Charges H-Delay', *The Washington Post and Times Herald* (7 april 1954).
- 'Ed Murrow Strikes Back At McCarthy', *The Washington Post* (7 april 1954).
- Files on Parade', *The Washington Post* (5 september 1953).
- Gallup, G., 'The Gallup Poll. 'Jury' Convicts Senator, 2 to 1', *The Washington Post and Times Herald* (27 juni 1954).
- Lippmann, W., 'Today and Tomorrow. The President and The Press', *The Washington Post and Times Herald* (26 april 1954).

Lippmann, W., 'Today and Tomorrow. Our National Obsession', *The Washington Post* (25 maart 1954).

Marder, M., 'Colleagues Base Their Judgment on 2 Counts', *The Washington Post and Times Herald* (3 december 1954).

Marder, M., 'Senator Is Flayed For Seeking to Link Law Firm Aide With Communists', *The Washington Post and Times Herald* (10 juni 1954).

'McCarthy's Reds', *The Washington Post* (24 februari 1950).

Norris, R.B., 'McCarthy And Press', *The Washington Post* (8 maart 1954).

Pearson, D., 'Washington Merry-Go-Round. Stepping Stones for McCarthy', *The Washington Post* (10 december 1953).

Pearson, D., 'Washington Merry-Go-Round. Pearson agrees with McCarthy', *The Washington Post* (23 oktober 1953).

Pearson, D., 'Washington Merry-Go-Round. McCarthy's Red Charges Fizzle', *The Washington Post* (18 februari 1950).

'Security Risks Kept in Jobs, Senator Says. McCarthy Tells Truman State Department Fired Only 80 Out of 300', *The Washington Post* (12 februari 1950).

'Sewer Politics', *The Washington Post* (14 februari 1950).

Spargo, M., 'Senate votes Subpenas for Loyalty Probe. McCarthy's Charges on State Department Will Be Investigated', *The Washington Post* (23 februari 1950).

Teller, J.D., 'Letters to the Editor. Independent Approach', *The Washington Post* (1 december 1953).

The United Press, 'Army Rejects McCarthy's Peress Order', *The Washington Post* (20 februari 1954).

The New York Times, geraadpleegd via: <https://www.kb.nl/digitale-bronnen?zoek=New+York+Times>

'A poor beginning', *The New York Times* (9 maart 1950).

'Army vs. McCarthy. The Inquiry Begins', *The New York Times* (25 april 1954).

'Fort Monmouth case', *The New York Times* (14 januari 1954).

Klauber, L., 'McCarthy Opposed', *The New York Times* (21 januari 1954).

Lawrence, W.H., 'Exchange Bitter. Counsel Is Near Tears As Crowd Applauds Him at Finish', *The New York Times* (10 juni 1954).

Leviero, A., 'Republicans Split. Democrats Act Solidly in Support of Motion Against Senator', *The New York Times* (3 december 1954).

Martin, A.B., 'Comments on McCarthy. Exaggeration of Issues Charged', *The New York Times* (2 maart 1954).

'McCarty Insists Truman Oust Reds. 57 Communists Still Are on Job at State Department Despite Loyalty List, Senator says', *The New York Times* (12 februari 1950).

'Mr M'Carthy's Campaign', *New York Times* (22 februari 1950).

Richards, E. W., 'News of Senator McCarthy', *The New York Times* (19 juni 1953).

'Role of the Signal Corps. McCarthy Inquiry Fixes Attention on the Army's Vast Technological Network', *The New York Times* (18 oktober 1953).

'Turn of Tide?', *The New York Times* (14 maart 1954).

White, W.S., 'M'Carthy's Tactics 'A shame, Disgrace,' Peurifoy Declares', *The New York Times* (17 maart 1950).

The Wall Street Journal, geraadpleegd via: <https://www.kb.nl/digitale-bronnen?zoek=Wall+street+Journal>

'Senator McCarthy and the Press', *The Wall Street Journal* (29 juli 1953).

Websites

'Enemies from Within': Senator Joseph R. McCarthy's Accusations of Disloyalty, *History Matters. The U.S. Survey course on the web*. <http://historymatters.gmu.edu/d/6456> (geraadpleegd 24 april 2019).